

TF

AGUST 1983

Til partiets medlemmer	2.
Rekrutteringskampanje	4.
SK-vedtak om prinsipp-program-utkastet	10.
Diskusjonsbulletin om prinsipp-programmet	11.
<i>Prinsipp-program-diskusjon:</i>	
Et annet parti?	12.
SKP - meu Marx mot Leninismen	12.
<i>Rekrutteringskampanja:</i>	
Organisasjonsrapport	15.
»Bare å spørre?»	17.
<i>Vedtektsdiskusjon:</i>	
Kvinnekvotering	19.
Jeg etterlyser svar... ..	19.
Hva er delegatkonferansenes stilling i partiet?	20.
Vedtektene hindrer demokratiet	22.
<i>Diverse:</i>	
Innretting på skoleungdom	24.
Vi undervurderer ungdomsforbunda	26.
Kjenner du en sjømann? - Les!	27.
Bjartmar listene. Kritikk fra et DS.	29.
Om å smi mens jernet er varmt. Svar	30.
Undervurderer vi Sovjet?	32.
SV og Afghanistan	34.
DS-vedtak om kampen for arbeidsplassene på TMV og Stålkonstruksjon	35.
Om Kvinneundersøkelsen	36.

LEDER:

TIL PARTIETS MEDLEMMER

Kjære kamerater:

I 1984 skal partiet holde sitt 4. landsmøte. Ett av punktene på landsmøtet er valg av ledelse. I den forbindelse har jeg sagt fra til sentralkomiteen allerede i vinter at det ikke under noen omstendighet er aktuelt for meg å stille til gjenvalg som formann. Jeg skriver til dere nå for at det ikke skal være noen tvil om dette, og for å unngå at det blir noen unødvendige spekulasjoner omkring dette.

Det er to grunner til at jeg frasier meg gjenvalg som formann. Den første er personlig, og har med hensynet til familien min å gjøre. Den andre er prinsipiell. Ved landsmøtet i 1984 vil jeg ha vært formann i AKP i 9 år. Jeg synes det er lenge nok for en person i et parti som har eksistert i 11.5 år. I tillegg var jeg jo også formann i SUF(m-l) fra 69-71. I mange kommunistpartier har det utvikla seg en praksis med livslange verv. Dette mener jeg er en prinsipp-feil og svært skadelig for det normale demokratiske livet i partiet. Når jeg går av ved en alder av 35 år, så er det ikke akkurat fordi jeg føler meg så gammel. Men jeg har jo fungert lenge i forhold til partiets alder, og jeg ønsker dessuten at partiet skal knesette en praksis der det er normalt og udramatisk å skifte leder etter en viss tid. Jeg trur partiet vil ha godt av det. Jeg trur også at en ny leder vil kunne tilføre nye impulser og nye ideer.

Det er også nødvendig å understreke at det ikke er politiske grunner ut over dette som gjør at jeg har bestemt meg for å ikke være kandidat til en ny periode. Noen vil sikkert tenke at »dette er bare noe han sier, det ligger sikkert noe annet bak». Det får de i så fall bare tenke, men de tar feil. Sjølsagt er det motsigelser i partiet, og jeg har mine bestemte meninger om de tinga som diskuteres. Men ikke noe av dette er av sånn art at det skulle være noen grunn til å ikke stille opp. Jeg mener tvert i mot at det er et godt debatt-klima i partiet nå. Det går an å leve med ulike syn og føre en saklig og nøktern debatt om dem. Derfor forstår jeg ikke de som ennå henger fast i en ultimatum-stil av typen: »hvis jeg ikke får gjennom mitt syn så trekker jeg meg». Jeg skjønner ikke sånt, og folk tar helt feil hvis de trur det er noe sånt ute og går.

Jeg blei valgt til formann i partiet i 1975. Nå, åtte år etterpå, kan jeg røpe at det skjedde mot min egen stemme. Jeg var mot valget og jeg var mot å slutte som transformator-vikler, men bøyde meg sjølsagt for vedtak.

Jeg hadde ønska å fratre på landsmøtet i 1980. Men situasjonen i partiet var da prega av krise og problemer. Tidligere medlemmer rykka ut offentlig og tok avstand fra partiet og stemningen innad var heller ikke god. Derfor oppfatta jeg det sånn at det var min plikt å stille meg til disposisjon for en ny periode. En fratredelse i 1980 kunne lett blitt oppfatta som faneflukt, og det ville verken partiet eller jeg være tjent med. Nå er situasjonen en annen. Partiet er så vidt jeg kan skjønne over den verste kneika, og det skulle være liten grunn til at dette nå skulle kunne tolkes som en faneflukt.

Når det gjelder det jeg har gjort i denne perioden, så ser jeg det ikke som min

oppgave å si noe om det. Det får være andres sak. Men en ting mener jeg at jeg kan ha lov til å ta opp nå som jeg definitivt ikke stiller til gjenvalg som formann: Onde tunger i og utafør partiet har i lang tid snakka om at partiledelsen »klamrer seg til privilegiene sine». Dette er ondsinna sludder. Vær klar over at hvis jeg får tilbake den gamle jobben min som industriarbeider, så ville jeg tjene 40-50.000 kroner mer pr. år enn det jeg tjener som partileder (under 80.000) og ha en langt mer bekvem arbeidstid. Vårt parti har alltid kjørt steinhardt mot pampelønninger og diverse smøring. Derfor bør også de kameratene som tar på seg lønna arbeid for partiet være spart for sånt tullprat. Det eneste privilegiet vi har er at vi kan jobbe med politikk på heltid. Men det er jo også derfor vi er ansatt.

Det er vel ikke i menneskers makt å hindre at det blir spekulasjoner når jeg melder at jeg skal gå av: »har han også tenkt å gå i passivitet», »tar'n sikte på et rolig og bedagelig liv» osv. Men det er ingen grunn til bekymring. Når jeg går av vil jeg ha vært politisk aktiv i 20 år. De neste 35 åra har jeg planer om å være politisk aktiv i samtlige, og marxismen-leninismen har jeg rotfesta tillit til som vitenskapelig teori. Så jeg har nå tenkt å stå på, men bare i andre oppgaver. Ellers har jeg jo betalt medlemskontingenten i Jern & Metall punktlig med den baktanken at jeg skal forsøke å komme tilbake til industrien ved første anledning. Det skal i hvert fall ikke stå på meg. Jeg mener at det er viktig å ha kommunister i industrien derfor vil jeg naturligvis gjerne bidra til det sjøl.

Vel, så er det meste sagt. I forbindelse med landsmøtet i 84 skal det altså velges ny formann. I våre vedtekter er det riktignok ikke landsmøtet som velger formann. SK konstituerer seg sjøl. Noen mener at dette er udemokratisk, fordi landsmøtet dermed ikke får valgt partiets fremste leder. Dette er jo et poeng, men det har to sider. For hvis formannen er landsmøtevalgt vil han jo ha en maktposisjon parallelt med SK. I prinsippet kan han komme helt på kant med den valgte ledelsen, men likevel fortsette på grunnlag av et landsmøtevedtak. Det er jo ikke særlig bra. Vi har et system med kollektiv ledelse, der formannen står på like fot med resten av kollektivet. Dermed er den landsmøtevalgte ledelsen som helhet kollektivt ansvarlig for å sette kompetente folk på ulike tillitsverv, og eventuelt å skifte ut formannen hvis det skulle være nødvendig. I hovedsak mener jeg at dette systemet er bra.

Men på den andre sida bør både medlemmene og landsmøtet være med i den prosessen som fører fram til et nytt formannsvalg. En partiformann må ha partiets tillit, og derfor bør dette diskuteres på en demokratisk måte, fram til og på landsmøtet. Når SK så konstituerer seg, vil det være på grunnlag av klare meningsyttringer i partiet.

Vi er altså igang med en diskusjon om hvem som skal fylle toppverva i partiet i neste periode. For det er faktisk sann at flere av kameratene i den daglige partiledelsen må skiftes ut på landsmøtet, fordi de innstendig har bedt om å få andre oppgaver.

Jeg håper at vi får en rolig og u-dramatisk diskusjon om dette. Vi er nå såpass modent parti at vi bør fikse det. Sjøl har jeg sjølsagt ingen kandidat til formanns-jobben. Vi bør ikke ape etter stilen med å utpeke personlige etterfølgere (»med deg ved roret er jeg trygg»). Men vi har så mye dyktige kamerater av begge kjønn i partiet, at jeg er helt sikker på at det vil lykkes å finne en meget god kandidat.

Valget av ledelse bør sjølsagt sikre både kontinuitet og fornyelse. Det er mange hensyn som må tas og det vil bli sendt ut nominasjons-kriterier som kan danne utgangspunkt for diskusjonen. Jeg skal ikke gå inn på alt dette her, men vil bare peke

på at at vi må ta sikte på å øke tallet på kvinner i sentralkomiteen og at vi bør prøve å velge noen kamerater som er yngre enn den ledelsen vi har i dag. Men mest vil jeg understreke at det må jobbes skikkelig med kandidater til partiets fastlønna tillitsverv. I arbeidet med å sikre arbeiderandelen, kvinneandelen og distriktsrepresentasjonen har spørsmålet om å sikre en tilstrekkelig handlekraftig daglig ledelse lett for å bli undervurdert. Jeg mener det blei undervurdert i 1980, med det resultatet at SK har hatt vedvarende problemer med å bemanne en del viktige tillitsverv. La oss håpe at dette ikke gjentar seg i 1984.

Kameratslig hilsen
Pål S'

REKRUTTERINGS – KAMPANJE

På planen for høsten er rekruttering satt opp som en prioritert oppgave. Det er bare gjennomføringa av prinsipp-program diskusjonen og KK som har høyere prioritet. Utfra de talla som foreligger på KK-opplaget og regnskapet for 1.halvår vil oppgaven mange steder være å sikre det arbeidet som er satt i gang på KK. Det kan bety større vektlegging på rekruttering. Her vil vi gi distriktsvise anvisninger.

Det er første gang på flere år at vi nå prioriterer rekruttering så pass høyt. Og det etter en periode hvor medlemstallet har gått kraftig ned og tilgangen på nye medlemmer har vært liten.

For 3.termin 1982 var det for første gang balanse mellom ut og inn-meldinger og en liten økning i innmeldingene. Men den var alt for liten til å få noen økning i medlemstallet. Det har vært og vil alltid være en viss utskiftning av medlemsmassen. Det er naturlig at det er sånn sjøl om vi skal slåss for at utmeldingene skal bli færre. Men det betyr også at oppgaven med å rekruttere vil alltid være en viktig oppgave som vi må vise stor oppmerksomhet.

PARTIET TRENGER FLERE MEDLEMMER

Reduksjonen av medlemsmassen rammer partiets virksomhet. Det har blitt færre til å drive med partioppgaver. Samtidig har flere og flere medlemmer skaffa seg familie og blitt «etablerte». Dette bidrar også til mindre aktivitet totalt sett.

Klassesammensetninga i partiet viser at den er noenlunde stabil i forholdet mellom arbeidere og småborgere, men vi har hatt en nedgang i industriandelen, og det er illevarslende.

Et annet ugunstig trekk er at andelen yngre medlemmer synker. Vi rekrutterer svært få under 25 år. Dersom ingenting blir gjort vil gjennomsnittsalderen følge den «kjerna»

av folk som kom med ved partistiftelsen. Hovedtyngden av medlemmene er i dag mellom 30 og 40 år.

PRIORITER ARBEIDERE OG UNGDOM

Utfra dette har SK vedtatt at vi prioriterer å rekruttere arbeidere og industriarbeidere spesielt. Og også prioritere å få med ungdom høyt. Dette er to områder vi tradisjonelt er lite flinke til å rekruttere fra. Disse to gruppene hører heller ikke til det nærmeste omlandet til partiet sånn at det blir noen lett oppgave å få det til.

Samtidig trenger vi å øke medlemstallet øyeblikkelig. Vi vil derfor ikke sette noen klasse- eller aldersrestriksjoner på rekrutteringa nå i første omgang. Samtidig som vi prioriterer ungdom og industriarbeidere må vi ta inn alle de som vi har mulighet til å rekruttere. Da må vi også med åpne øyer se at klassesammensetninga på kort sikt vil forverre seg og at gjennomsnittsalderen heller ikke vil synke.

Hovedsaken i høst vil derfor være å sette igang mange sirkler innretta på rekruttering, og å ta opp medlemmer direkte dersom de har arbeida i det nære omlandet vårt i lang tid. Også blant utgåtte medlemmer finnes det en kilde til nye medlemmer.

Men skal målsettinga med en bedre klassesammensetning og lavere gjennomsnittsalder tas alvorlig må vi også starte opp dette arbeidet umiddelbart. Vi har ikke råd til å skyve dette problemet foran oss lenger.

Før vi går løs på hvordan vi bør rekruttere i dag bør vi se litt på hva som skjedde i perioden før 1978. I deler av denne perioden rekrutterte vi et stort antall medlemmer og innmeldningene var opptil 5 ganger så store som utmeldingene. (Enda utmeldingene ikke var så mye mindre enn det vi har hatt de to siste terminene). Men mye annet var forskjellig. Sånn at vi kan ikke direkte kopiere det vi gjorde den gang, men heller finne fram til erfaringer som vi kan utnytte under dagens forhold.

REKRUTTERINGA PÅ 70-TALLET

I begynnelsen av 70-tallet var vi en student og ungdomsbevegelse. Det kan illustreres med at ved valget i Studentersamfunnet i Oslo i 1973 fikk Rød Front 3200 stemmer mens RV fikk 2500 i Oslo og 9000 i hele landet. Våren 82 blei Rød Fronten slått med 160 mot 90 stemmer, mens vi høsten 81 fikk 5300 RV-stemmer i Oslo og 18000 i hele landet. Det viser en kraftig forskyving av hvor vi har opplutning. Den gang hadde vi noen få faglige tillitsverv, i dag har vi et stort antall verv i det lavere tillitsmanns-sjiktet og det er få problemer for våre medlemmer å få sånne verv.

Tidlig på 70-tallet leda eller hadde vi stor innflytelse i store aktivistorganisasjoner som Sølkom, AKMED (20.000 medlemmer) og Kvinnefronten. Vi leda også en stor og aktiv streikestøttebevegelse. Ungdomsforbunda var flere ganger større enn hva de er i dag og med stor innflytelse på ungdomsbevegelsen. Aktiviteten var stor og organisasjonene blei drivi etter aktivistprinsippet.

Vi studerte og skolerte medlemsmassen, vi sto midt oppe i en teoretisk kamp med ulike opportunistmegrupperinger. Den politiske kampen var den gangen mye viktigere enn dagskampen.

Og ikke minst sto Kina og Albania fram som lysende eksempler på sosialismen. Vietnams heroiske kamp mot USA-imperialismen var også et forbilde for den tidas ungdom. Dette er noen viktige hovedtrekk ved den tida og forholda er ganske annerledes i dag, også på områder som ikke er nevnt her. Ikke minst var forholda innad prega av sterke aktive lag og en mer enhetlig bevegelse.

Viss vi skal prøve å dra sammen dette i noen korte punkter må det være:

1. De politiske konjunkturere, sosialismen i Kina og Albania som eksempel, det anti-imperialistiske arbeidet, kampen mot EEC-medlemskap, streikekampen og streikestøttebevegelsen og ungdomsbevegelsen på skolene og universitetene.
2. Det store antall aktivister som blei tatt vare på i de organisasjonene som er nevnt over og i ungdomsforbunda. NKS og Rød Ungdom var en drivkraft blant ungdommen.
3. Den viktige politiske og teoretiske kampen som blei ført i studentersamfunna mot opportuniste og revisjonisme og ultra-venstre-grupperinger, kampen mot pasifisme og for en aktiv støtte til frigjøringskampene, og ikke minst et stort og aktivt KK-salg av mange dyktige politiske aktivister.

Og skal vi sette opp en tese for grunnlaget vi rekrutterte på i denne perioden må det bli:

1. Langvarig politisk arbeid
2. Massearbeidet
3. Noe å tilby til de vi rekrutterte.

HVA MED FORHOLDA I DAG?

Forholda i dag er langt fra sånn at vi bare kan ri videre på de erfaringene og de forholda som var for 10 år sida.

Vi har hatt noen år med den såkalte høyrebølgen. Organisasjonene vi arbeider i i dag bygger mer på enhet med andre grupperinger enn på aktivist-prinsippet. Ungdommen vi satser på er ikke så opprørske som tidlig på 70-tallet. Vi har neglisjert studievirksomheten i altfor mange år. Den politiske kampen har kommet mere i bakgrunn for den økonomiske kampen. Dette har ført med seg store problemer med reformisme og økonomisme.

Samtidig finnes det lyspunkter. Den oppblomstringa som vi ser i partiet i dag er ikke bare et internt fenomen. Den uttrykker også noe som vi ser på utsida av partiet og ungdomsforbunda. En søken etter teori og politisk kunnskap hos mange som ligger i partiets omland. Her har vi noe å tilby.

Det er også sånn at den økonomiske krisa som stadig forverrer folks levekår trenger et parti som kan gripe ledelsen i kampen. Dette er en prosess som kan slå ut til vår fordel, ikke nødvendigvis, men avhengig av om vi klarer å gripe den sjansen som ligger der til å skolere folk og mobilisere de til kamp mot de stadige overgrepa som borgerskapet kommer med.

REKRUTTERING AV ARBEIDERE

Når vi nå prioriterer rekruttering av arbeidere og spesielt industriarbeidere støter vi straks på problemet med at vi aldri har løst problemet med å rekruttere fra arbeidsplassene. Sjøl da innmeldingene til partiet var stor var vår oppslutning blant

arbeiderklassen liten. Dette vil stille ekstra store krav til arbeidsplasslaga våre. Problemer i dette arbeidet som er knytta til reformismen i partiet, manglende propaganda og agitasjon for sosialismen. Lite utvikla KK-salg mange steder gjør ikke denne oppgaven mindre. Vi har likevel gjennom de initiativene, utvikling av en politikk mot krisa, nedlegging av arbeidsplassene, permitteringer osv. fått en del oppslutning om vår politikk.

OPPLEGGET FOR REKRUTTERING PÅ ARBEIDSPLASSENE

Rekrutteringskampanjen i arbeiderklassen er et av tiltaka for å rekruttere til partiet. Det er et framstøt for å løse opp i det problemet vi har hatt i mange år med å rekruttere inne på arbeidsplassene. Vi bør også se på dette som et framstøt for å markere partiet bedre enn det vi har gjort til nå i kampen mot krisa, arbeidsplass-nedlegginger og permitteringer. Og det gir oss en mulighet for å agitere for sosialismen blant arbeidsfolk.

Denne spesielle kampanjen inngår som et ledd i den politikken som partiet har utvikla og er i ferd med å utvikle i kampen for arbeidsplassene. Sann sett kan det også sees som en fortsettelse av RV-konferansen om Buvikutvalget.

OPPLEGGET

Kampanjen går ut på et tilbud til arbeidsplass-lag og steder hvor vi har medlemmer på industribedrifter. Partiet sentralt stiller innledere, kjente kommunistiske tillitsmenn og kvinner som blir spesielt skolert opp til dette formålet: Å holde åpne møter i tilknytning til arbeidsplasser og industristeder om kampen for arbeidsplassene, vår linje for kampen mot krisa, spre erfaringer fra kampen, snakke om kapitalismens elendighet og agitere for sosialismen. Vise til at vi trenger et kommunistisk parti som kan stille seg i spissen for denne kampen.

Betingelsen for å få en sånn innleder er at partiet lokalt forplikter seg til å mobilisere til møtet og forberede et opplegg for å sette i gang en studiesirkel med utgangspunkt i den nye studiesirkelen som blir retta spesielt inn på arbeiderklassen.

Et sånt opplegg vil stille store krav til en god innleder, men også store krav til lokallaget som skal forberede og følge dette opp, både med å få folk på sirkelen og rekruttere fra de.

Vi vil også så langt kreftene rekker hjelpe til med det organisatoriske opplegget på forhånd.

KAMPANJE

Skal dette lykkes må det kjøres en kampanje, ikke en møterekke som foregår i det stille og rolige, men med mest mulig blest omkring, oppslag i Klassekampen og lokal presse og med mobilisering via plakater og løpesedler. Til dette vil det også bli laga materiell sentralt. Vi bør trekke erfaringer fra forsvarspolitisk-uke fra noen få år tilbake som trakk mye folk med på åpne møter om partiets forsvarspolitikk. Denne gangen er det partiets politikk mot krisa og markering av partiet som skal stå i fokus.

Denne kampanjen vil foregå i tida etter valget og de nærmeste månedene etter. Vi vil på vår side ta initiativ overfor en rekke steder og vi ønsker at steder som ønsker dette opplegget tar kontakt med partikontoret i Oslo om nærmere opplysning.

Med en innsats fra sentralt, distriktstyrene og laga kan det bety starten på å snu myta om at vi ikke kan rekruttere innafra.

REKRUTTERING AV UNGDOM

Etter en nedgangsperiode for ungdomsforbunda er de nå i viss framgang. De rekrutterer nye medlemmer og medlemmene i Rød Ungdom er yngre enn tidligere. Særlig siste landsmøte i Rød Ungdom viser dette tydelig.

Partiet har etter det mislykte forsøket på ungdomskampanje for noen år sida ikke klart å løse hvordan forholdet mellom ungdomsforbunda og partiet skal være. Svært få partimedlemmer kjenner godt til hva som foregår i ungdomsforbunda. Jeg viser her til artikkelen »Vi undervurderer ungdomsforbunda» av Str i et annet sted i bladet (lederen).

Det er ingen løsning å prøve å gjøre oss yngre enn vi er. Partiet må heller forandre synet sitt på ungdomsforbunda. I rekrutteringssammenheng må vi se på de som en av de viktigste kildene til nye partimedlemmer. For oppgava er ikke først å fremst å få med den yngre garde på våre sirkler. Vår oppgave må være å hjelpe ungdomsforbunda så godt vi kan så de kan rekruttere mange nye medlemmer til seg. Med store og livskraftige ungdomsforbund vil de bli en viktig rekrutteringskilde til yngre medlemmer i partiet: medlemmer som allerede har gått en skole i Rød Ungdom og NKS. Lokalt og sentralt må derfor oppgava være å gi ungdomsforbunda den hjelpa de trenger. Nå vil det være å hjelpe de å skolere ungdom og få de inn i Rød Ungdom og NKS. Rød Ungdom knytter i dag mange nye kontakter, men trenger hjelp fra erfarne partimedlemmer til å lede studiesirkler og studier i forbunda. Ikke bare kan vi hjelpe de på den måten, men også sjøl få viktige impulser fra det studie-arbeidet de driver. Når vi skal sette av krefter til egne sirkler må vi også prioritere ungdomsforbunda. Med et godt forhold mellom ungdomsforbunda og partiet vil de etter noen år være modne for partimedlemskap. Men uten en bedring av dette forholdet vil ikke partiet bli det naturlige fortsettelsen av medlemskapet i ungdomsforbunda. Dette er den viktigste metoden for partiet til å rekruttere yngre medlemmer på.

Dersom Rød Ungdom også får framgang i sin skolepolitikk både på gymnas og yrkesskoler vil Rød Ungdom også kunne bli en viktig rekrutteringskilde for å bedre classesammensetninga i partiet ved at vi kan rekruttere unge arbeidere derfra.

SIRKLENE I HØST

Den naturlige starten på rekrutteringskampanjen i høst er umiddelbart etter valget. Gjennom valget vil vi ha hatt med oss mange aktivister utafør partiet og knytta nye kontakter gjennom valgkampen. Den nye sirkelen skal være klar før valget. Forberedelsene av rekrutteringskampanjen må derfor inngå som en del av lagas valgkamp. De mulige sirkeldeltakerne skal ikke spørres om sirkel etter valget da valgmaskinen mer eller mindre har gått i oppløsning. Sirkeldeltakerne må være klar før valget er over. Fra laget side må ansvarlig være utpekt. Laga må prioritere rekrutteringa så høyt at de beste egna i laga blir satt av til å lede sirkelen. Om mulig

bør også flere i laget settes av til å drive rekrutteringsarbeid i forbindelse med sirkelen. Rekrutteringa er ikke noe vi setter igang etter at sirkelene er over. Forberedelse til medlemskap må foregå under hele sirkelen.

HVEM SKAL VI REKRUTTERE?

I første omgang er målsettinga å øke medlemstallet til partiet uansett klassetilhørighet og alder. Det finnes et omland rundt partiet som er mulig å få med på sirkel og som medlemmer. Det finnes tidligere medlemmer som kan tenke seg tilbake til partiet. Det finnes mange som har vært medlemmer av Rød Ungdom og som har falt for aldersgrensa, også i NKS er det frafall av medlemmer som er ferdige med utdanninga som burde blitt medlemmer i partiet. Vi mangler i dag et godt apparat som sørger for at disse automatisk søker om opptak. Rekrutteringskampanjen nå er en mulighet til å få med en del av de som har »glippi» ut av hendene våre.

FÅ MED JENTER

Det er flere grunner til at vi bør arbeide spesielt for å få med jenter. Kvinneandelen i partiet har gått nedover de siste åra. Men samtidig er det også sånn at aktiviteten blant kvinner er økende i forskjellig slags politisk arbeid. I de seinere åra er kvinneandelen økt i arbeidslivet. Flere kvinner er kommet med i faglig arbeid. Det har oppstått nye kvinneaktiviteter knytta til krisesentra, kampen mot porno og prostitusjon osv. Erfaringene fra mange kurs som er holdt rundt i landet om politisk økonomi er at kvinner vil bli med på politisk skoloring.

Erfaringene her er også at å få med jenter krever spesielt arbeid. På pol.øk.kursene har mange jenter yttra ønske om egne kurs for dem hvor det er lettere å bli med i diskusjonene og få større utbytte av kursene. På denne måten har mange unngått å bli tilskuere til guttas diskusjon. Denne erfaringa bør vi ta med oss og vurdere å sette i gang egne sirkler for jenter der det finnes grunnlag for det.

REKRUTTERINGSARBEIDET IKKE SLUTT MED MEDLEMSKAP

Vi har en stygg tendens til at arbeidet med nye medlemmer slutter den dagen medlemsboka er i orden. Dette har også ført til at mange nye medlemmer ikke har blitt så lenge i partiet. Et av de store problemene i dag er at mange lag ikke fungerer godt. Det finnes passive medlemmer. Vedtak blir ikke utført osv. Viss vi ikke gjør noe med dette og samtidig utnytter den ressurs det er å få med frisk blod og nye krefter, kan hele rekrutteringsarbeidet bli en flopp. Derfor må en del av arbeidet med å styrke laga også være å følge opp nye medlemmer når de kommer inn i laget. Vi skal gi noen stikkord om dette, men det er et område som vi må arbeide videre med i tida framover.

Nye medlemmer må få konkrete oppgaver, utfordringer som de kan utvikle seg på. De må få oppgavene i samarbeid med gamle medlemmer som kan gi av sin erfaring. Vi må sørge for videre skoloring, siktemålet med nye medlemmer må være å utvikle nye ledere og heve nivået og utvikle erfaringa deres innafor partiet.

Vi bør være dristig i dette arbeidet, dette bør også være en inspirasjon til oss sjøl om å bedre vårt eget arbeid. Vi må unngå farene ved å undervurdere nye medlemmer, gi de

oppgaver utover det reint praktiske som å slikke frimerker slik Arild Asnes gjorde. Vi bør ikke sette lave krav til den teoretiske skoleringa.

Og ikke minst la de bli tilhørere på partilagsmøtene. Men dette er ikke noe som gjør seg av seg sjøl, det krever innsats av de som har erfaring i partiet og fra hele laget.

LA REKRUTTERINGSKAMPANJA BLI EI UTFORDRING!

Med valgkampen like foran døra og en god innsats fra partiet kan mulighetene til å øke medlemstallet og styrke partiets arbeid være tilstede. Spesielt bør det være en utfordring for arbeidsplasslaga å knuse myten om at vi ikke kan rekruttere fra arbeidsplassene.

LYKKE TIL!

SKAU.

SK-VEDTAK OM PRINSIPP-PROGRAM- UTKASTET

- 1) SK har diskutert forslaget til prinsipp-program laga av ei gruppe leda av Tron Ør
- 2) I SK er det ulike meninger om flere viktige spørsmål i dette forslaget.
SK tar foreløpig ikke stilling til forslaget i sin helhet.
- 3) SK mener at strukturen i forslaget er egna som grunnlag for debatten. Det er mulig å stille motforslag til forslaget slik det nå foreligger.
- 4) SK har drøfta forslag fra kamerat Ellen P .. om å trekke det nye forslaget tilbake og i stedet legge prinsipp-programmet fra AKP(m-l)s 3.landsmøte (1980) til grunn for debatten. Ethvert medlem har i følge vedtektene rett til å stille forslag til program. Laga bør ta stilling til kamerat Ellen P is forslag.
- 5) SKs syn er at det framlagte utkastet er et bedre grunnlag å føre debatten i partiet på, enn 1980-programmet, fordi:
  - 1980-programmet er langt, usystematisk og på noen punkter prega av uklarerhet ut fra politiske kompromisser.
  - Det er mulig å trekke ut formuleringer og synspunkter fra 1980-programmet og stille dem som endringsforslag innafør strukturen til det nye programforslaget.
- 6) SK oppfordrer kamerater som er uenige i det nye forslaget, til å formulere og sende inn alternative forslag, enten som til *deler* av dette forslaget eller motforslag til *hele* forslaget.
Det er ønskelig at slike forslag kommer inn så raskt som mulig, slik at de kan sendes ut og bli med i parti-debatten høsten 1983.

(Vedtatt enstemmig)

DISKUSJONSBULLETIN OM PRINSIPP-PROGRAMMET

SK har vedtatt å opprette en spesiell diskusjons-bulletin for å drive diskusjonen om prinsipp-programmet fram til landsmøtet. Vi har fått forespørslser om ikke Tjen Folket kunne komme oftere med omsyn til dette. Men vi må dessverre slå fast at det ikke lar seg gjøre av tekniske og økonomiske grunner. Derimot er intensjonen i forslaget helt riktig. Det trengs mer plass til å føre debatten om prinsipp-programmet. Vedtaket om en diskusjonsbulletin tar sikte på å imøtekomme dette behovet. Derfor litt praktisk om bulletinen.

Bulletinen vil være eksternt. Vi mener at det er god sikkerhetspolitikk å ikke overbelaste de interne kanalene med debatter som likevel kan føres eksternt. I motsetning til beretningsdiskusjonen kan prinsipp-program-diskusjonen foregå eksternt. Men med eksternt mener vi ikke at vi skal drive eksternt markedsføring av den i noen særlig grad, eller at den skal ha fint utstyr.

Bulletinen skal redigeres av SKAU. Den skal ta sikte på å bringe forslag og begrunnelser for forslag, kritikk og polemikk. Dette vil gi større spalteplass enn KK kan tilby totalt.

Bulletinen skal ha enkelt utstyr. Helst vil vi at folk skriver innlegga så pent på maskin at de kan trykkes direkte. Vi vil prioritere innlegg som kan settes rett inn. Dette fordi vi har liten kapasitet på

reinskriving. Avdelingene må evt. hjelpe til med reinskriving.

Bulletinen skal selges til kostpris. Den skal distribueres på eksterne kanaler. (Partikontor, bokhandel osv.). *Det betyr at avdelingene sjøl må sørge for å skaffe bulletinen til de medlemmene som ikke kan skaffe seg den sjøl.* Avdelingene må hjelpe de som ikke sjøl kan ta kontakt med redaksjonen.

Fordi bulletinen er eksternt kan den sjølsagt oppbevares som annet eksternt partimateriell.

Fordi bulletinen er eksternt hviler det et spesielt ansvar på hver enkelt debattant til å føre diskusjonen på en måte og i en tone som partiet kan være bekjent av utad.

Redaksjonen vil være svært imøtekommende med å ta inn innlegg men vil forbeholde seg retten til å slå ned på overtramp.

Hvor ofte bulletinen vil komme avhenger i noen grad av hvor mye innlegg som kommer. Men foreløpig er det vedtatt at første nummer kommer ut i slutten av august, og det er antydning to nummer til før jul. Innleveringsfrist (for innlegg som er skrevet pent på maskin) er 15. august. Postadresse er AKP(m-l), boks 211, Sentrum, Oslo 1.

Kameratslig hilsen
SKAU.

ET ANNET PARTI?

– FORAN PRINSIPP-PROGRAM-DEBATTEN

Forslag til nytt prinsipp-program er lagt fram. Jeg håper virkelig at den diskusjonen som nå må komme vil bli både grundig og omfattende, og med størst mulig deltakelse også i internpressa. SK bør vurdere å la TF komme ut *hver* måned fram til landsmøtet.

Denne diskusjonen vil kanskje bli den viktigste i hele partiets historie. For min egen del synes jeg ikke det er noen grunn til å legge skjul på den umiddelbare reaksjonen: Dersom utkastet slik det foreligger nå skulle bli det endelige, har vi fått et helt nytt og annet parti. De fleste kommentarene bakerst i programmet gir da også uttrykk for at her har skjedd mye.

Selv om programmet er blitt kortere, er det minst like mange standpunkter, formuleringer og holdninger å ta stilling til. Det er nesten vanskelig å vite hvor en

skal begynne. Her er nærmest idylliske skildringer av tilstandene i den nye norske sosialistiske staten. En idyll som reduserer klassekampen under sosialismen til noe som ligner fredelig kappstrid med en rekke andre partier. Programforfatterne klarer å unnlate å ta stilling til hva som skjer i Kina. Hvorfor? Videre er forslaget i beste fall meget uklart når det gjelder hovedspørsmål i vår tid, nemlig trusselen om verdenskrig.

Jeg har ikke fått tid til å finlese programutkastet enda. Men jeg håper flest mulig har oppdaget at det ikke trengs finlesing for å forstå at toget nå allerede har gått en stund, og skal man ha noen som helst anledning til å øve innflytelse på *hvor* det skal gå, må man henge seg på straks.

EN »Bryn/Hellerud-SUF'er»

SKP; MED MARX MOT LENINISMEN

Med Marxistisk Forum 1-2/83 »En Omprøvning: en kritisk granskning av marxismen, kominterntradisjonen och sextiotalsvänsten» har AKPs søsterparti over Kjølén utdypa sin reformistiske linje som for alvor kom opp i debatten foran partiets tredje kongress i 1980. MF skal denne gang være forberedelsesmateriale for sommerleir-diskusjoner i år og foran SKPs fjerde kongress i 1984.

»Med Marx mot Leninismen», som er overskrift på en av artiklene i MF,

forteller mye om hvilken »omprøvning» som er på gang i SKP.

PARTIETS FØRSTE PROGRAM

Kongressen i 1980 - den tredje - vedtok partiets første partiprogram. Tidligere hadde SKP aldri, siden KFML så dagens lys, greid å samle seg om et felles politisk program.

Programmet fra 1980 slår an tonen som kongressen i 1984 inviteres til å føre videre:

-Den væpna revolusjonen som strategi i kampen for kommunismen i Sverige legges på hylla til fordel for den parlamentarisk demokratiske veien med et parlament som vedtar den sosialistiske forfatninga.

-Framfor å gå i spissen for å utvikle klassekampen i Sverige framstår SKP som den mest ansvarlige krafta i forsøket på å redde Sverige som industrinasjon, og partiet legger vekt på å stille positive gjennomførbare krav i det kapitalistiske Sverige når det gjelder industripolitikken.

-Framfor å avsløre det borgerlige demokratiets begrensninger legger SKP vekt på å forsvare demokratiet i Sverige og styrke parlamentets makt.

-Fra KFMLs standpunkt i 1967 om å knuse den borgerlige staten slår SKPs program i 1980 fast at det sentrale er å utvikle det sosialistiske demokratiet fra dagens demokrati.

-SKP mener i dag at kløfta mellom dagskampen for reformer og sosialismen er i ferd med å fylles igjen. Det kvalitative spranget i utviklinga som vi alltid har hevda at den sosialistiske revolusjonen representerer er i ferd med å viskes ut. Vi kan snart spasere tørrskodd over!

I det samme programmet slår SKP fast, om ikke i rene ord, at hovedmotsigelsen i Sverige i dag går mellom Sovjet og det svenske folket. I politikken i dagens Sverige får det til følge at enhetsfront-politikken overordnes klassekampen, slik det bl.a. kommer fram i SKPs industripolitik. Det borgerlige forsvaret går så og si fri for kritikk.

Som alle sikkert har registrert går SKP inn i valgallianse med sosialdemokratene, både ut fra spørsmålet om breiest mulig allianse til forsvar for den svenske nasjonen, men i tillegg fordi sosialdemokratiet blir vurdert som et bedre alternativ for arbeidsfolk i

krisetider. Et underordna poeng er at ved å støtte sosialdemokratiet vil SKP ikke bli slått i hardtkorn med de konservative og dermed vil partiet lettere komme på talefot med progressive arbeidere.

Denne oppfordringa til sosialdemokratisk samarbeid kommer uten en grunnleggende kritikk av sosialdemokratiets reformisme: sjøl om SKP hevder at en slik kritikk er nødvendig. Ikke så rart kanskje, når SKP sjøl er på faneflukt lukt inn i sosialdemokratiet med sin reformisme.

På område etter område kan vi vurdere SKPs konkrete politikk og finner at klasseperspektivene er borte - igjen sitter de med det klasseløse demokratibegrepet, en klassenøytral kunnskapsformidling osv., osv. Statens klassekarakter tones ned, ja blir nesten borte. Dette er en naturlig konsekvens bl.a. av spørsmålet om hovedmotsigelsen i Sverige. Tankene går til TIKP i Tyrkia som omfavna militærjuntaen fordi den var et bolverk mot sosialimperialistisk infiltrasjon - hovedmotsigelsen i Tyrkia gikk etter deres mening mellom den tyrkiske nasjonen og Sovjet.

(Vi skal være mer forsiktige med å si at spørsmålet om hovedmotsigelsen er den eneste grunnen til denne ommlegginga av politikken. I SKP har det alltid vært et uklart forhold til sosialdemokratiet og til revisjonismen. Nils Holmberg belyste dette i boka »Vart går SKP?» i 1965 der han tok et oppgjør med det gamle Moskva-partiet.)

»DET RENE DEMOKRATIET»

I artikkelen »Med Marx mot leninismen» serverer partistyrelsen i SKP følgende konklusjon: »Om vi begrensar oss till frågan om demokratin, måste vi därför konstatera at leninismen inte fullföljt den revolutionära demokratisyn

som präglade Marx' innstilling. I den centrala frågan om demokratin måste vi alltså bryta med leninismen om vi vill stå fast vid marxismen.» (MF 1-2/83, side 32).

I sitt oppgjør med svakheter i den revolusjonære bevegelsens historie kaster SKP på denne måten hele leninismen overbord - spørsmålet om proletarietets diktatur, demokratisk sentralisme, partiets ledende rolle osv. Deres »demokrati» blir »det rene demokratiet» som alle klassikerne har polemisert mot. At vi i vår hjemlige debatt om den sosialistiske revolusjonen og partiets rolle har tendenser i samme retning gjør det ikke mindre viktig å være på vakt mot et slikt klassesløst begrepsapparat. Det er ikke et dugelig redskap i arbeiderklassens kamp mot borgerskapets diktatur.

PARTISTYRELSEN OG MLM

I MF 1-2/83 legger partistyrelsen i SKP (tilsvarende vårt SK) opp til et oppgjør med leninismen. Årets sommerleire og debatten fram mot den 4.kongressen skal legge det ideologiske grunnlaget for morradagens SKP.

Forut for MF 1-2/83 har lesere av SKPs avis Gnistan vært vitner til stadige angrep på sentrale prinsipper i den internasjonale kommunistiske bevegelsen: Påstander om at Sverige ikke lengre er et kapitalistisk land, at Marx aldri uttalte seg for revolusjon og at Mao utøvde diktatur over det arbeidende folket i Kina, får stå uimotsagt. Den leninistiske partiteorien har gang på gang blitt beskrevet som forelda - om den noen gang har vært riktig. Slike påstander har fått stå uimotsagt i Gnistan - uten en kommentar eller motinnlegg fra partistyrelsen. Denne har isteden ved flere anledninger oppfordra medlemmene til »djærvt att

gjöra upp med gamla sanningar» - uten på noen måte å oppfordre til studier av disse gamle sannhetene. I dag opplever vi at partistyrelsen i SKP går i spissen for å forkaste sentrale prinsipper i MLM.

Nå er ikke en kritisk gjennomgang av de prinsippene den revolusjonære bevegelsen bygger på å forakte - problemet oppstår når sentrale prinsipper forkastes uten en grundig oppsummering og det samtidig ikke gås opp noen grensegang mot reformismen og revisjonismen. Dette er dessverre situasjonen i SKP slik jeg vurderer den i dag.

SKP SOM SOSIAL- DEMOKRATIETS VENSTREPÅDRIVER

I intervjuet med SKP-ledelsen i Røde Fane 4-5/81 legger de fram stor tiltro til sosialdemokratiet som langt mer i arbeiderklassens interesser i dagens kriseramma Sverige. Deres samarbeid 1.mai de tre siste åra med SAP og ved valget i 1982 hvor de oppfordra til å støtte SAP er bygd over denne analysen av Olof Palmes parti.

Et blikk over grensa til dagens Sverige viser at SAPs krisepolitikk er like arbeidefiendtlig som de konservatives. Men fortsatt glimrer SKP med sine kritiske analyser av SAP.

I MF 1/82 i en artikkel om skillelinjene mellom SAP og SKP slår Pelle Axelson, viseformann i SKP fast at SAP er preget av tilpasningspolitikk, de forbereder Sovjets økte innflytelse i Vest-Europa, de er mot et virkelig likeverdig samfunn og mot utvikling av demokratiet. Han hevder at SAP kaster grunnleggende sosialdemokratiske prinsipper overbord.

Sett fra SKP slår han fast at det ikke er viktigst å avsløre SAP, men å se på hva som tjener folket. Han hevder at det er SKP som i stadig større grad og i stadig flere spørsmål står for de tradisjonelle

sosialdemokratiske idealene, mens sosialdemokratiet stadig raskere springer fra dem.

HVOR GÅR SKP?

Dette spørsmålet stilte Nils Holmberg i 1965 i sitt oppgjør med det Moskvatro SKP. I dag må vi stille samme spørsmål om vårt søsterparti SKP. Kritiske røster i Sverige mener at SKPs mål er å utvikle et

tredje alternativ, mellom Kominternkommunismen og sosialdemokratiet, en bred, ikke-leninistisk, venstre»socialistisk» tredje kraft. Eller som SKP sjøl formulerer det: De ønsker å gjenreise og utvikle den ekte europeiske venstretradisjonen.

Tankene går uvilkårlig til vårt hjemlige SV.

Rico.

ORGANISASJONS - RAPPORT

ER TILBAKEGANGEN STOPPA?

I TF for juni 1981 blei det for første gang lagt fram materiale fra partiets organisasjonsrapporter, noe som til da ikke hadde vært vanlig å legge fram. Begrunnelsen den gang var bl.a. at det var nødvendig å avkrefte ryktet om at »alt gikk til helvete», i tida rett etter partikampene omkring det 3.landsmøtet. Sjølsagt har dette - å legge fram tall og fakta om partiet betenkelige sider, all den tid vi vet at »fienden» leser TF med ujevne(?) mellomrom. Likevel vurderer vi det sann at medlemmene har krav på å

vite noe om utviklinga, og når vi nå står foran høstens vervekampanje er det med en viss tilfredshet vi kan meddele at det er ting som tyder på at den negative utviklinga mht. medlemstallet kan se ut til å ha stoppa opp.

Men her skal vi være ytterst nøkterne, fordi denne »tendensen» foreløpig bare har kommet klart til uttrykk i siste termin 1982. For året-82 som helhet (3 terminer) gjelder det fortsatt at det rekrutteres mindre enn det antall medlemmer som går ut. La oss se på medlemsutviklinga over en del år. Medlemstallet for 1976 er satt til 100:

1976	1977	1978	1979	1980	1981	1982
100	122	137	125	114	103	91

Som dere ser er vi altså under 1976-nivået, men i overkant av 1975, da den jevne framgangen fram mot mai-78 starta. Vi ser også at tilbakegangen, relativt sett, er like stor i 1982 som i året før (I virkeligheten skal 1981-prosenten

være 101, da det for et par distrikters vedkommende viste seg at talla som ble brukt for dem i fjor ikke stemte. Men, alikevel blir det ikke noen særlig endring på nedgangen i 1982 totalt, sammenlikna med de tre foregående åra). Men, det som

var en endring høsten 1982 var at det, for første gang siden høsten 1979, var flere innmeldte enn utmeldte. Marginene var riktignok ikke store. Den viktigste tendensen var ikke at utmeldingene sank noe særlig, men at *rekrutteringa* økte en del i forhold til gjennomsnittet de siste par-tre åra. *Hovedgrunnen* til tilbakegangen i medlemstallet de siste åra har vært utmeldingene, men at det har vært nærmest »rekrutteringsstopp». »Utmeldingsraten» de siste 4 åra har variert mellom ca. 50% og knapt 200% av det den lå på i »de gyldne åra» (i 1982 lå den ca 50% over 77-78-nivået). »Innmeldingsraten» har i samme periode variert mellom bare 15% og høyst 38% av gjennomsnittet i 77-78-perioden, mesteparten av tida har den ligget under 25%. Det er ikke realistisk å tro at utmeldingsgraden vil bli noe særlig mindre enn det den har vært siste året.

Betingelsen for å snu medlemsutviklinga er derfor at *rekrutteringa* tar seg opp igjen. De »tørre tall» for 3.termin-82 kan være et tegn på en positiv utvikling. Vi veit også at det er en økning i sirkelbevegelsen i partiet. Den politiske debatten som partiet er en drivkraft i, og den sympatien for partiet og RV som arbeidet med valglistene har avslørt, peker også på mulighetene. Alt dette peker på den betydning rekrutteringskampanja nå i høst vil få!

KLASSESAMENSETNINGA

Fordi vi ikke har fått inn alle årsrapportene for -82, må det tas visse forbehold til tallene for dette året. En pekepinn på utviklinga over tid får vi likevel i denne tabellen:

PROSENTANDEL AV VIKTIGE KLASSER OG GRUPPER I PARTIET

År:	75	76	77	78	79	80	81	82
Arb.klassen	33	49	52	52	42	38	39	40
industri	21	32	34	31	26	25	21	25
Småborgersk.	44	36	36	33	44	54	52	52
lavere	25	22	25		34	40	36	39
høyere	17	12	11		9	14	14	13
Bønd./fisk.	0.3	0.7	0.4	0.5	1.3	1.0	1.8	1.5
Student/elev	17	10	7	8	8	6	7	6
Andre	5	4	3	8	6	2	2	2

Som det kan leses her har arbeiderandelen riktignok dalt fra »de gyldne» 70-åra, men likevel vært stabil de siste 4 åra. Noenlunde i takt med dette ser vi at småborger-andelen har ligget i samme periode. Fra 3-termin -82 er det flere arbeidere som har meldt seg inn enn

ut, men omvendt når det gjelder arbeidere i industrien. For 1982 under ett var to tredeler av de utmeldte fra småborgerskapet, og for 3.termin enda høyere. Her skal vi ikke trekke noen vidtrekkende slutninger om hva årsakene

til dette kan være, og vi har heller ikke noen fullstendig oversikt over hvorfor folk melder seg ut. Likevel kan det vel antydes to hovedgrupper av årsaker: 1) Medlemmer som har gått trøtt og lei, og ofte fungerer dårlig eller overhodet ikke i partisammenheng. 2) Medlemmer som er politisk uenig med partiet (ofte kalt »partiledelsen») på saker som NTA/Fredsbevegelsen, demokratisk sentralisme, demokratiet under sosialismen m.m.

Men for at dere ikke skal bli sittende igjen med et skeivt inntrykk er det viktig å repetere: Det er altså om lag like mange som melder seg inn, og det er rimelig å anta at årsakene til dette kan være de

samme med motsatt fortegn: At folk har lyst til å gjøre noe og ser behovet for et parti med skarpe standpunkter på de nevnte områder. Her skulle det være en del interessante ting for innrapporteringa fra rekrutteringskampanja i høst!

KVINNEANDEL

Kvinneandelen for -82 er 41%, og har vært svakt synkende over en del år. I 1977 var det 45%, i 1980 41.5%. Her bør vi vente på fyldigere materiale fra kvinneundersøkelsen som har vært gjennomført nylig.

"BARE Å SPØRRE?"

Det kom redaksjonen for et distriktsblad for øre at ei avdeling hadde fått flere sirkeldeltakere enn avdelinga kunne hanskas med. Dette måtte vi høre nærmere om. Vi oppsøkte avdelinga.

-Stemmer »ryktene»!

-Ja, for så vidt. Nå har vi imidlertid løst problemet.

-Hva skjedde?

-Avdelinga vår har i 1 års tid fungert veldig dårlig. Det har ført til stor frustrasjon blant medlemmene. Vi har lenge snakka om misforholdet mellom den politiske støtta partiet har på stedet (f.eks. ved valg), og det antall medlemmer avdelinga har. Sist vinter ble det satt i gang en sirkel på plassen. Det viste seg da at det var stor interesse for å være med.

På forsommeren tok vi en del tiltak for å rette opp avdelinga. Vi vedtok å sette i gang en sirkel fra høsten. Så fordelte vi navn på folk vi skulle spørre. 11 ble spurt, - og 11 sa ja! I tillegg fikk vi navn på 2 som RU hadde truffet på, men som de mente passa bedre for oss. I bytte fikk RU 1 av våre 11. Seinere har 1 som hadde

hørt om sirkelen kommet og bedt om å få bli med.

Altså sto vi med 13 positive folk! Avdelinga hadde avsatt 2 kamerater til å jobbe med sirkelen' 1veteran» og 1 nyverva medlem som ikke hadde gått sirkel.

15 mennesker på samme sirkel er for mye til at det kan gi et godt resultat.

Ut fra ei samla vurdering av kameratene i avdelinga, hadde vi ingen til å lede sirkel nr.2! Vi ba om hjelp gjennom UDS.

Resultatet var at vi måtte greie oss sjøl.

Vi var inne på tanken om å kjøpe 1 sirkel med de folka vi hadde mest tru ville søke medlemskap i partiet, og si til resten at vi ikke hadde kapasitet.

-Var ikke det å la en viktig sjanse gå fra seg?

-Både ja og nei. Situasjonen er jo et bilde

på partiets problemer og muligheter.

Sjøl om vi ville prioritere sikkerhetsarbeid høyt, er vi også nødt til til å få avdelinga på fote. Vi vil jo gjerne at eventuelle nye medlemmer skal bli tatt bra hånd om også.

Erfaringer fra tidligere sirkler, og spesielt fra den fra i vår/vinter viser at sjølve møtene bare er en mindre del av arbeidet med å drive en sirkel. Vel så mye arbeid må legges ned i organisatorisk arbeid og oppmuntring av de enkelte deltakerne.

Vurderinga vår gikk altså ut på at ingen sirkel er bedre enn en dårlig sirkel, eller en sirkel som ikke blir fullført.

Vi har alikevel tatt sjansen. 1 kamerat fra avdelinga skal lede. Sammen med ham mener vi å få en som har sklidd ut av NKS og kommet tilbake til dette arbeidsstedet. Denne fyren ønska sjøl å gå på sirkel framfor å søke medlemskap i partiet. Vi har vært uenige med ham. Nå vil vi gi ham et kompromiss: dersom han søker medlemskap i partiet, skal han få lov til å delta i ledelsen av en sirkel. Vi har god tru på at vi skal få til ei slik løsning.

-Så dere stiller betingelser for medlemskap?

-Ja. Jeg tror vi har vært alt for redde for dette hittil. Vi har tenkt at folk blir mer velvillige og lettere å ha med å gjøre, hvis vi har vært milde i kravene. Avdelinga vår er et godt eksempel på at dette ikke stemmer. Ei sløv avdeling gjør folk frustrerte, de skjønner ikke vitsen med å være med. Dessuten er det ikke bare i forhold til partiet kravene skal stilles. Folk som mener de er revolusjonære og vil forandre dette samfunnet, har krav på å bli tatt på alvor. De stiller sjøl høye krav

i forhold til sine idealer. Argumentet mot å søke medlemskap i partiet er jo oftest at de ikke føler seg flinke nok. Vi må gi folk den sjøltilliten de trenger, og vise at det er bruk for dem. Samtidig må vi ikke legge skjul på de problemene partiet strir med. -Hvordan var rekrutteringa fra den forrige sirkelen?

-1 ble med i RU underveis. 1 blir med i RU nå. 1 står på trappene til oss og vi skal greie å få han inn! 1 til hadde nok blitt med hadde det ikke vært for store akutte helseproblemer. Vi skal ta opp igjen diskusjonen når det værste er over.

-Hva forventer dere fra de 2 sirklene dere setter igang nå?

-Folks motiver for å bli med er forskjellige. Alt fra gamle sympere og »front-folk» som ønsker å få et mer helhetlig bilde av den politikken de har ført ut i mange sammenhenger, til folk som er nysgjerrig på partiet. Vårt motiv er verving. Vi mener det er realistisk å forvente 30% rekruttering. Resten skal vi sloss for.

-Har dere noen råd til andre som vil sette igang?

-Nå kjenner ikke jeg situasjonen i distriktet godt nok til å komme med konkrete råd. Men jeg mener det er et tegn i tida at den politiske interessen og aktiviteten er økende. Spesielt viktig for oss er interessen for helhetlige svar på dette samfunnets elendighet. Ja, så er det bare å spørre. Vi fikk 100% positive svar! Dessuten vet vi om mange flere som burde vært spurt, men som dessverre må vente.....

Redaksjonen ønsker
lykke til!

KVINNEKVOTERING

Vår avdeling har diskutert kvinnekvoterings-debatten i partiet. Noen av oss mener at kvotering skal vedtekstfestes: Kvinnene skal representeres i DS-styrer og oppover pluss i utvalg etc., etter hvor mange de er. Hvis for eksempel det i Vestfold fylke er 60% kvinnelige partikadre, så skal det være 60% kvinner i Vestfold DS. Hvis feks. 40% av det totale antall medlemmer er kvinner, skal også 40% av medlemmene i

SK være kvinner.

Dette for å fremme reell likestilling i partiet, vi mener at formuleringer som at kvinner skal fostres spesielt osv, er bra dem, men det skjer ikke før kvinnene sjøl står oppi det med begge beina, da er hun mottaglig for spesiell fostring, og da kan kvinnene få vist hva de duger til.

Hilsen
noen av oss.

JEG ETTERLYSER SVAR...

I vedtektsforslagene i TF-februar fremmes det to forslag som tar sikte på å øke informasjonsplikten til ledende organ.

Forslag 1 pkt. 1 og forslag 2, pkt. 5.

REFERATPLIKT

Det første forslaget pålegger ledende organer referatplikt fra møtene. Dette er jeg uenig i. En slik plikt til å referere alt fra møtene, tror jeg kan virke hemmende på debatten i disse organene. I stedet mener jeg at ledende organ skal og kan vedta hva som skal offentliggjøres i samsvar med vedtektenes nåværende §7. Dette gjør ledende organ i liten grad i dag, og det er et brudd med vedtektene, slik jeg oppfatter det. Konkret: ledende organ må legge fram at de har diskutert det og det, fattet følgende vedtak osv.

BEHANDLING AV HENVENDELSER

Forslag to lyder: »Alle ledende organ i

partiet skal behandle forslag, henvendelser og kritikk som kommer fra lavere organ og fra enkeltmedlemmer, føre protokoll i slike saker og gi skriftlig svar.»

Det som er nytt her i forhold til de nåværende vedtektene er pålegget til ledende organ om å: føre protokoll og gi skriftlig svar. Dette tillegget tror jeg har noe for seg.

Ledende organer synder mot paragrafen slik den er i dag. Mange innlegg i internbladene får stå ubesvarte. I gamle dager fantes det en praksis som gikk ut på at alle innlegg skulle besvares i samme nr. av bladet. Dette hadde en sterk og en svak side. Det betød at ledende organ faktisk svarte, at innlegg aldri ble stående uten svar. Den svake sida var at innlegg ble liggende på is inntil et ledende organ/ledende kamerat fant det for godt å svare. Noen ganger kom innlegg aldri på trykk av den grunn, eller på grunn av at de ble uaktuelle før svar kom.

Det må påligge ledende organ å svare innen rimelig tid, feks. i neste nr. Hvis ikke må det gis et kort svar i form av: pga.

uforutsette hendinger el. liknende er ikke ... i stand til å svare, men vi kommer tilbake i neste nr.

Jonas.

Ps. Jeg etterlyser svar, reaksjoner på min artikkel »Demokrati og informasjon» i TF for februar 1983. s.20.

DS.

HVA ER DELEGAT- KONFERANSENE STILLING I PARTIET?

I TF-april reiste jeg et vedtektsforslag til §7 i vedtektene som tar opp landsmøtet/distriktsmøtet. Forslaget lyder: »Delegatkonferansene er en del av Landsmøtet/Distriktsmøtet». Jeg mener dette er en nødvendig presisering av vedtektene. Bakgrunnen for forslaget mitt følger her:

På en av delegatkonferansene (DK) til distriktsmøtet i Oslo 1982, sa DS-ansvarlig for konferansen at DKene var en del av forberedelsene til Distriktsmøtet, og *ikke* en del av Distriktsmøtet. Dette som svar på kritikk av at DS underkjente delegatkonferansene som en del av Distriktsmøtet ved det dårlige forberedelsesmateriale til konferansen.

DS -plenium gjorde, etter delegatkonferansene, og før det endelige Distriktsmøtet, vedtak om at delegatkonferansene var en del av delegatvalga til Distriktsmøtet, opp mot et vedtak om at delegatkonferansene var en del av Distriktsmøtet (heretter kalt DM). Dette vedtaket anka jeg til SK i november.

I juni-83 fikk jeg svar fra SK. Der står:
» 1) Delegatkonferansene er *ikke* (deres understrekning) en del av LM-, DS-årsmøtene, men en del av forberedelsene.

2) Det er uløste problemer når det gjelder DS- og SK-medlemmenes stilling på delegatkonferanser bl.a. i tilfeller der de samtidig er valgt til delegater.

PU må behandle dette og fatte vedtak om retningslinjer. PU bør også samtidig vurdere om det skal lages en mer omfattende instruks for delegatkonferanser.»

SK HAR SKIFTA SYN

Det var sikkerhetsmessige argumenter som lå til grunn for at LM i -76 vedtok å ta inn i vedtektene åpning for at ikke alle grunnorganisasjonenes delegater skulle stille på sjølve DM/LM. Det var ikke foreslått eller oppe i debatten (hva jeg kjenner til) at DKene ikke skulle være en del av LM/DM. Tvert i mot har det blitt sagt at de er en del av DM/LM og det har vært praksisen fram til DM-82 i Oslo, da DS gjorde et annet vedtak (som delegatene ikke var kjent med).

Jeg tror det er den allmenne oppfatninga i partiet, at DKene har status som en del av LM/DM, noe som viste seg på den delegatkonferansen jeg sjøl deltok.

Vedtektene må også tolkes sann. Det står i §7, 3. avsnitt: » Til landsmøtet og distriktsmøtet velger

grunnorganisasjonene (partiavdelingene) delegater med stemmerett i forhold til det antall medlemmer med fulle medlemsrettigheter som det er innbetalt kontingent til partiet for.» Og i 4. avsnitt: » Dersom krava til sikring av partiet gjør det nødvendig, kan sentralkomiteen beslutte at delegatene igjen gjennom vanlige demokratiske valg blant seg velger ut et mindre antall som møter på sjølve landsmøtet eller distriktsårsmøtet.»

Her står det at grunnorganisasjonene velger DM-/LM-delegater. Om ikke DKene var en del av DM/LM så velger avdelingene ikke delegater, men folk med mandat til å være med å velge sånne.

Og betegnelsen »sjølve landsmøtet», om ikke DKene var en del av DM/LM, så ville ordet »sjølve» være overflødig.

Og SK skreiv i TF-februar-80 under »Melding om landsmøtet»: »I Samsvar med partivedtektenes §7, fjerde avsnitt, har sentralkomiteen vedtatt å innkalle landsmøtedelegatene til regionale distriktsvise konferanser. Disse konferansene vil velge delegater til sjølve landsmøtet..»

Og i TF-febr.-81 som la fram landsmøtets vedtak står det i lederen: »Som kjent har landsmøtet gått i to etapper. (Min understrekning.) Først ble det avholdt distriktsvise konferanser som behandla de viktigste spørsmåla på landsmøtet og valgte delegater til sjølve landsmøtet...»

Her sier jo SK sjøl at DKene foran LM var en del av LM og det viser tilbake på meldinga i TF febr.-80.

Vedtektenes punkt om LM/DM blei ikke endra på LM 80. Det er de samme vedtektene vi har i dag som de som blei brukt ved innkallinga av LM-80. Jeg mener derfor at vedtektene, vår tidligere praksis og SKs tidligere uttalelser støtter mitt syn om at DKene har status som en del av DM/LM, og at SK har endra syn.

Derfor noen spørsmål: Er SK enig i

påstanden om at dere har endra syn? I tilfelle: Hvorfor sier dere da ikke det i svaret deres? Og hva er grunnen til at dere har finni det nødvendig å gjøre dette nå? Og kan da bare SK mitt i en landsmøteperiode vedta å endre DKenes status og dermed vedtektene?

Jeg kritiserer sjølsagt ikke SK for å ha endra syn. Men SK burde vel da reise forslag til vedtektsdiskusjonen i partiet sånn at medlemmene kunne si meninga si om det?

DELEGATKONFERANSENE I INGENMANNSLAND?

Om DKene ikke er en del av DM/LM, hvor skal vi så plassere DKene hen? Vi må gå til vedtektene igjen, - §7,1. avsnitt: »Partiets høyeste organ er landsmøtet, og når det ikke sitter samlet, sentralkomiteen som landsmøtet har valgt. Partiets ledende organer der det finnes distriktsorganisasjoner er distriktsmøtet og det distriktsstyret det velger.»

Om DKene ikke er en del av DM/LM, så må dem etter vedtektene være underordna SK/DS.

Hva fører dette til eller kan det føre til?

1) At DS/SK om de ikke liker resultatet av enkelte delegat- konferanser kan underkjenne dem. En stygg tanke? Har jeg ikke tillit til DS/SK? Det er saka uredkommende. Vi kan ikke drive eller bygge partiet på spørsmål om tillit den ene eller andre veien, men på klare vedtekter og retningslinjer. Lenin sa på RSDAPs kongress i 1903 om sitt forslag til vedtekter at de representerte »organisert mistillit fra partiet overfor alle delene av det, det vil si kontroll over alle lokale, distriktsvise, nasjonale og andre organisasjoner». (Lenin: »Ett skritt fram og to tilbake».)

2) At SK-/DS-medlemmer som er

delegater stiller med bindi mandat - de vil være underlagt sitt organ. De vil ikke kunne opptre på lik linje med de andre delegatene. Blir de valgt videre til sjølve DM/LM så vil de bli valgt under gærne forutsetninger.

Eller: Bør de kanskje ikke kunne velges som delegater? Det ville bety at de ikke skulle ha de samme rettighetene som andre medlemmer i partiet. Dette gir ikke vedtektene rom for nå. Og det ville igjen bety at SK-/DS-medlemmer måtte gjøre det klart for sine avdelinger hvilke organer de satt i,- og dette bryter med sikkerheten.

Spørsmål til SK: Er dere enig i at

DKene hvis dem ikke er en del av DM/LM, er underlagt DS/SK? Betyr ikke dette i såfall at SK/DS kan overprøve DKenes vedtak og/eller valg? Eller: Hvis dere mener dem ikke er underlagt DS/SK,- hvilken plass har dem da i partiet etter vedtektene?

Til slutt: Jeg tror at SK gjennom vedtaket sitt (som senker DKenes status i partiet), vil gi vann på mølla til kravet i partiet (som ennå kommer fra et lite mindretall (?)) om at alle grunnorganisasjonenes delegater skal kunne stille på sjølve DM/LM. Og det vil vel ikke være noen ønska utvikling?

Torunn

VEDTEKTENE HINDRER DEMOKRATIET

Vedtektene sikrer sentralismen, men hindrer demokratiet. De gir store muligheter for maktmisbruk. De fungerer spesielt udemokratisk for arbeidsfolk og jenter.

For ikke å bli misforstått: Jeg er tilhenger av den demokratiske sentralismen, sånn som jeg sjøl forstår den.

Den leninistiske partimodellen er ofte nevnt. PP sier ikke hvor i vedtektene til Lenin og Mao partimodellen omtales. Det må PP gjøre. Jeg har leita forgjeves flere ganger. Og PP må ha med hvordan LM tolker klassikerne på dette punktet.

Nå må jeg bare velge å tru at LM si tolkning er korrekt. Min innbitte mistru til autoriteter og misnøye over å bli lurt/brukt eller følelsen av at muligheta er til stede, kan få meg til å ta feil standpunkt når jeg ikke får sjekka kildene sjøl.

Jeg er motstander av fraksjonsfrihet. Det vil bare sikre slarvelysta til de som »er noe» enda bedre.

Jeg sa at vedtektene er arbeider- og kvinnefiendtlige. Hva mener jeg med det? For å benytte seg av de demokratiske rettighetene vedtektene gir må man være formuleringsdyktig med stor tiltru til egne meninger. En egenskap som er framherskende hos små-borgerlig intellektuelle menn. Arbeidsfolk og kvinner er mye mer muntlige.

Det jeg gjør nå, skriver innlegg, har det tatt meg lang tid å tørre. Tankene jeg her legger fram har jeg hatt lenge, men de har vært for mye prega av »å ha på følelsen» til å gjøres skriftlig.

Dessuten, når vi vanlige medlemmer skriver innlegg så sitter vi aleine for oss sjøl, dere i ledelsen har i tillegg til høyt kunnskapsnivå mange å diskutere med før dere tar stilling.

Skarpe diskusjoner skaper entusiasme og trang til mer kunnskap. I mi avd. klarer vi ikke å få til sånne diskusjoner. I S7 sier vedtektene: »Sentralkomiteen kan vedta at medlemsmøte i en grunnorganisasjon erstattes av et møte av

valgte delegater fra stedsлага.» Jeg vil ha det endra til noe sånt som at SK/DS skal tilby interesserte å få diskutere ulike spørsmål utover avdelingsnivå. Sikkerheta må sjølsagt tas hensyn til. Formannskonferanser er ikke nok. Det enkelte medlem kan være spesielt opptatt av ei sak og derfor gi sitt bidrag til ei riktig linje. Ei avdeling klarer ikke å fylle alles behov.

Vedtektene sikrer sentralismen og hindrer demokratiet. Vi sier at faren for kontrarevolusjon ligger i SK - det ser ikke sånn ut i vedtektene. Våre rettigheter og plikter er mye plikt og lite rettighet - omvendt for SK.

Jeg vil ha et langt 4.kapittel. Noe sånt som at SK plikter å jobbe etter Mao's metoder for ledelse. En aktiv bruk av metodene enhet-kritikk-enhet, undersøkelser og oppsummeringer. På disse områdene har SK rapport-plikt overfor medlemmene.

SK plikter å analysere virkeligheta, utforme forslag til linjer i alle viktige spørsmål, lede partiet på alle områder.

SK plikter å kjenne partiet som si ega bukselomme. For å unngå at partikriser kommer som julekvelda på kjerringa.

I dag kan man manipulere med delegatkonferansene, i en krisesituasjon f.eks. Sammensetninga av disse må i grove trekk legges fram for grunnorganisasjonen og stemmes over.(S7).

Jeg er motstander av at styrene skal konstituere seg sjøl. (S8). Et tenkt emsepel: La oss si at jeg blei så gudbenåda at jeg kom på LM og la oss si at jeg ikke ønska Pål S som formann. For å være sikker på å unngå dette, måtte jeg i dag gå i mot at han skulle sitte i SK. Noe jeg allikevel godt kunne se partiet tjent med. På denne måten blir motsigelsene større enn de er.

Ta avdelinga da. Ett medlem kan egne seg bra som sekretær, men ikke som formann. Ved stillingsvalg tvinges vi til mer åpent å si fra hva vi mener om

hverandre og oss sjøl. Sånn som det er nå, måtte jeg ha funnet på en masse kryptisk tull for å hindre sekretær-kandidaten styremedlemskap i redsel for at vedkommende blei formann.

Viktigst: Vi risikerer nå at ledelse og styrer kun består av en type folk. En sekretær f.eks. trenger ikke å ha de organisatoriske evnene en formann må ha.

Ved en streng håndtering av kap.2 og 3. (medlemskap og partiets organisasjons-prinsipper) kunne jeg vært kasta ut av partiet. Det må skilles skarpt mellom aktivt brudd på partinormene og passivt brudd. Årsakssammenhengene er totalt forskjellige. Aktivt brudd skyldes bevisst handling hos den enkelte person (f.eks. baksnakke og ønske om ega vinning). Årsakene til passivt brudd ligger oftest utafor personen. Traurigheta såvel partiinternt som jobb, privatliv osv.

Korrigeringsmetoden for disse to typene partinorm-brudd er helt motsatt hverandre. En aktiv normbryter ville jeg gått på med straffe-tiltak. Den passive må man søke å heve entusiasmen til, morsommere diskusjoner er ett middel - nær og personlig kontakt et anna. Og så får man evt. oppfordre til utmelding.

I S6 om fraksjonisme vil jeg stryke:

»Unnlate å ta opp eller skjule uenighet i interne diskusjoner om partiets linje.»

Dette må flyttes til S5 og forandres til at ledelser på alle nivå plikter å skape et internt miljø hvor alle medlemmer tør snakke åpent ut om sine standpunkt.

I samme gate vil jeg forandre S3e. Det må skilles mellom politiske og organisatoriske feil. Vitsen med kritikk/sjølkritikk er vel at vi skal lære, I dag kan en dyktig taktiker sno seg som en ål, ta tusen sjølkritikker, uten å lære det minste. Vi må presisere at en sjølkritikk skal inneholde ei analyse av hvorfor man gjorde som man gjorde.

Jeg nekter å ta sjølkritikk på politiske standpunkter. Det er fader ikke mitt ansvar at jeg har den bakgrunnen jeg har.

Men jeg kan godt innrømme at jeg tok feil og prøve å forstå *hvorfor* jeg tok feil.

Det viktigste kriteriet for å bli/være medlem må være at man står på grunnlaget. I hvilken grad hver enkelt skal klare å sette partilinja ut i livet er først og fremst avhengig av ledelsen sin evne til å øke lysta, trangen til å vinne flere for sosialismen. Vårt verdensbilde er jo riktig! (For det meste i alle fall). Trur vi ikkje folk ønsker svar på hvorfor alt er som det er? Jeg trur neppe partipisken som drivkraft i massearbeidet er et egna våpen (men veldig lettvent å ty til fordi det krever lite).

Foreløpig er jeg motstander av kjønnskotering såvel som arbeiderkvotering. Vi skal velge ledere ut fra hvem som er skikka. Havner vi opp med en ledelse uten arbeidere og kvinner, må det være noe galt med hva vi anser som skikka og ikke med kvinnfolka og arbeidsfolka.

Kvotering er en lettvent, organisatorisk problemløysner som dekker over *hvorfor* bl.a. kvinnfolk er så relativt passive.

Har mye sympati med meningene til »Jonas».

Rose.

INNRETNING PÅ SKOLEUNGDOM

Partiet har igangsatt en kampanje på innretning i proletariatet. Dette for å hindre at flere medlemmer går over i små-borgerlige yrker og ikke minst forsøke å rekruttere direkte fra arbeiderklassen, noe som har vist seg å være vanskelig.

Dette er en helt nødvendig og viktig kampanje. Skal AKP overleve som et arbeiderparti må det sikres at et felrtall av medlemmene tilhører arbeiderklassen.

En del medlemmer i partiet oppfatter i den forbindelse Rød Ungdoms innretning spesielt på skoleungdom, med spesiell vekt på gymnaset, som å stå i motsetning til partiets prioritering og innretning. Noen ønsker at vi i stedet skulle ha prioritert arbeidet på yrkesskolen på topp. Andre mener vi gjør alt for lite med arbeidsløshet og unge arbeidere. Jeg oppfatter at det er svært lite forstått hvorfor Rød Ungdom nettopp har valgt denne prioriteringa. Denne innrettinga er ikke noe tilfeldig valg men et resultat av en lang debatt i organisasjonen.

På landsmøtet i Rød Ungdom var det

brei enighet om at det har vært rett å stille oppgaven om å bygge Rød Ungdom som hovedoppgave. »Bygge organisasjonen og styrke forbundet politisk, organisatorisk og ideologisk». Dette vil kreve at vi satser der vi raskt kan rekruttere medlemmer og ikke minst utvikle dem til kommunister og *nye ledere i organisasjonen*. All erfaring sier oss at dette gjør vi best ved å innrette arbeidet på de videregående skolene og da spesielt gymnaset. Rød Ungdom har forsøkt tidligere å prioritere forskjellig type ungdom. I -73 ungdomsskoleelever, 75-76 unge arbeidere og i 1977 det vi har kalt »gate-ungdom» og ungdom på fritids-klubbene. Alle disse erfaringene viser at det er vanskelig å rekruttere blant dem eller at vi har vanskeligheter med å skolere og holde på dem i organisasjonen. Dette betyr ikke at disse ungdomsgruppene er uviktige eller at vi ikke skal drive arbeid overfor dem, men Rød Ungdom må ta et valg i prioritering akkurat som partiet gjør det. Det virker som om erfaringene mange

partimedlemmer har fra da de sjøl gikk på skolen er i ferd med å glemmes. Det er et faktum at da vi sto sterkt på de videregående skolene så greide vi faktisk å utvikle arbeidet også til andre ungdomsgrupper som sjølsagt må være et mål for Rød Ungdom. Men i den situasjonen Rød Ungdom nå står i, så må vi samle organisasjonen om begrensa oppgaver og ei innretting på målgrupper som gir resultater.

Hvorfor gir så arbeidet på de videregående skolene og da spesielt på gymnaset raskest resultater? Jeg tror årsaken ligger i at det er her vi finner den *største konsentrasjonen av den politisk interesserte ungdommen*. På mange måter framstår vi sjøl som et vanskelig politisk alternativ som krever at du setter deg inn i det politiske grunnlaget til bevegelsen. Grunnlaget krever kunnskap om historie, filosofi og idelogien. Denne kunnskapen kan du ikke få uten at du setter deg ned og leser bøker. Og nettopp dette er arbeiderungdommen og de arbeidsløse ungdommers svake side, mens det er skoleungdommen og da spesielt ungdom på de allmenn-faglige studieretningene sin sterke side. Det er et særpreg ved gymnasiastene at flere av dem er samfunnsmessig mer engasjert enn i andre ungdomsgrupper. De diskuterer samfunnsproblemer på skolen, undervisninga tar opp politikk, historie, religion og det vil da være lettere for Rød Ungdom å delta i en debatt og legge fram sitt syn. Det er også slik at gjennom den aktiviteten som foregår på skolen får den type ungdom større erfaring med å drive organisasjonsarbeid, sitte i styret, lede møter osv. Jeg tror derfor at det ikke er tilfeldig at de politiske ungdomsorganisasjonene i Norge i dag domineres av ungdom som har gått eller går på gymnaset.

En annen ting som gjør at denne innrettinga burde være sjølsagt er at det ikke finnes noen andre ungdomsmiljøer

med konsentrasjoner på flere hundre mennesker på en plass. Det er på skolene den største andelen av ungdom under 20 år går. Det vil derfor være helt uholdbart hvis ikke Rød Ungdom utvikler skolene til våre faste baser for rekruttering.

Dette må bety nå at skolekampen blir den viktigste for RV når den skal innrette seg på ungdommen. Det betyr at hvis partiet og RV får kontakter på skolene der RU ikke finnes så må denne typen ungdom prioriteres å arbeide blant. Når jeg hører eksempler fra partimedlemmer som forsøker seg på arbeid overfor ungdom så dreier det seg nesten alltid om arbeid overfor fritidsklubb-ungdom, ungdom som er arbeidsledige. Aldri hører jeg om partimedlemmer som knytter til seg gymnasiaster og annen skoleungdom og forsøker å utvikle et *politisk miljø* blant dem.

Jeg tror dette også henger sammen med feil fra partiets ungdomskampanje i 1977. Det at partiet invaderte Rød Ungdom og tok organisatorisk over på mange steder, er det brei enighet om at var feil. Men partiet hadde også ei innretting på »gateungdom» og fritidsklubb-ungdom som viktigste målgruppe. Klassekampen brakte reportasjer fra T-banen og husokkupasjoner på første side, dette betød at hele ungdomskampanja ble innretta på den ungdommen som det er vanskeligst å utvikle til stabile medlemmer i organisasjonen. Mye av dette arbeidet ble også sosialarbeid fra partimedlemmers side, der målet ble å utvikle et positivt ungdomsmiljø i seg sjøl.

Jeg trur at Rød Ungdoms innretting for noen kan være en vanskelig å svelge. Det er ungdommen i arbeid og de arbeidsløse som i dag blir hardest rammet av krisa i kapitalismen. Det er denne ungdommen som kjenner undertrykkinga hardest på kroppen. Men likevel, all erfaring viser at det er denne ungdommen vi har størst problemer med å bygge organisasjonen blant. Jeg mener og at denne innrettinga

ikke står i motsetning til partiets arbeid blant proletariatet på lang sikt. Mange av våre medlemmer velger en fagutdanning etter at de har gått på skole. Jeg tror også at den forandringa som i dag skjer i arbeiderklassen viser en større andel som har lengre allmenutdanning. Mange tidligere småborgerlige yrker blir

presset ned i arbeiderklassen. Men det viktigste med denne innrettinga er at det vil sikre partiet mange dyktige ledere fra ungdomsforbundet som har flere års erfaring i politisk arbeid bak seg.

Per O.

VI UNDERVURDERER UNGDOMSFORBUNDA

Jeg vil tippe at de fleste partimedlemmer og også de fleste styrer i partiet har lite peiling på det som foregår i ungdomsforbunda våre. Også vi i partiledelsen har behandla Rød Ungdom og NKS nokså stemoderlig. Sjøl har jeg hatt den store gleden å delta på en del av Rød Ungdoms arrangementer. Dette har vært virkelig inspirerende og jeg vil derfor prøve å føre videre litt av disse erfaringene. Dessverre har jeg hatt langt mindre kontakt med NKS. Men inntrykket mitt er at NKS også har ei positiv utvikling som likner en del på det som skjer i Rød Ungdom.

De fleste har vel lagt merke til at det er en stor interesse for teori i Rød Ungdom. Ungdomsforbundet hadde en sommerleir i fjor med politisk økonomi som hovedtema. Opplegget var dristig og langt mere krevende enn noe masseskolerings-opplegg i pol.øk som partiet har hatt. Leiren var en suksess og den ga et bra utbytte også til de aller yngste og mest uerfarne deltakerne. Jeg pleier å si at Rød Ungdom ligger ett år foran partiet i studiet av pol.øk. Det burde være en pådriver for oss til å stå på for å ta igjen ungdommen.

Jeg var nylig gjest på Rød Ungdoms landsmøte. Det var et møte som bar preg av den nye given og entusiasmen i ungdomsforbundet. Rød Ungdom har

ikke vokst så veldig mye siden forrige landsmøte. Men 50% av medlemmene er rekruttert i denne perioden. Det betyr at ungdomsforbundet har lykket i å erstatte de som har falt for aldersgrensa eller som har gått ut av andre grunner. Men det betyr også at det har skjedd et veritabelt generasjonsskifte. Delegationene hadde en gjennomsnittsalder på i underkant av 20 år. Og mange av folka i aldersgruppa 17-20 markerte seg på landsmøtet. En annen gledelig ting er at jentene kommer i Rød Ungdom.

Nesten 60% av de nyrekrutterte er jenter, og halve landsmøtet og halve den nye ledelsen er jenter. Og jentene står på ingen måte med lua i hånda. De er fram på i debatter og studier så det er en fryd.

Et spesielt viktig spørsmål for partiet er prioriteringa av Rød Ungdoms arbeid. Landsmøtet vedtok å prioritere arbeidet på skolene og spesielt gymnaset. Samtidig driver vi i AKP og forsøker å rette arbeidet mer inn på arbeiderklassen. Står ikke dette i motsetning til hverandre? Jeg mener NEI. Jeg mener det er svært viktig at partiet går helhjerta inn for skoleprioriteringa. På lang sikt er dette effektiv partibygging.

Hvorfor er det sånn? Flertallet av norsk ungdom tar videregående skoler. Skal vi treffe flertallet må vi være på den videregående skolen. Blant de

videregående skolene er det gymnaset som på kort sikt gir de beste vilkåra for å drive politisk arbeid. Det betyr at dersom vi vil ha raske resultater og ha muligheten til å utvikle ungdomsforbundet på kort sikt, må vi satse på gymnaset. Yrkesskolene er en like sjølsagt nummer to. Medlemmer av Rød Ungdom sitter sentralt i ledelsen av YLI, en organisasjon med over 50.000 medlemmer. Derfor må dette arbeidet tas høyst alvorlig. Rød Ungdom oppfordrer sine gymnasiaster til å ta yrkesskolen etter gymnaset. Det betyr at dersom vi rekrutterer mange gymnasiaster, så vil vi få flere dyktige yrkesskolefolk, og dermed legge grunnlaget for at vi i neste omgang får mange unge arbeidere i partiet. Altså proletarisering nedafra. Dette kan vise seg i antall å bli den største rekrutteringskilden til partiet på arbeidsplassene. Derfor må ikke skoleprioriteringa stilles opp som noe som er i strid med partiets innretning.

Videre vil de gymnasiastene som velger studier etterpå bli en viktig kilde til å gjenoppbygge den revolusjonære bevegelsen på universiteter og høyskoler. Dette er også i partiets strategiske interesse.

Begge ungdomsforbunda kritiserer partiet for dårlig arbeid med ungdommen, og med rette. Når vi skal rette opp dette, så må vi være klar over at de ikke har noen interesse av at vi forsøker å gå inn og ta over. Det vil vi ikke ha

forutsetninger for og vi vil spolere det sjølstendige arbeidet til ungdomsforbunda. Det er heller ikke særlig mye å hente på at våre 36-åringer farger håret grønt og gjør krampaktige forsøk på å være »kule». Den rollen fikser vi ikke allikevel, og det er ikke det ungdommen er interessert i. Det vi derimot kan gjøre er å være oss sjøl, nemlig kommunister med en viss erfaring og skoloring som kan fungere som lærere for ungdommen. Det vil de respektere oss for. Det vil være en god hjelp, og det er noe vi kan.

Når vi nå skal trappe opp rekrutteringsarbeidet bør vi se om vi ikke har krefter til å lede i det minste noen utvalgte studiesirkler for ungdomsforbunda, i den grad de ber om det. Medlemmer av ungdomsforbunda som også er partimedlemmer må respekteres i partiet for det arbeidet de gjør i ungdomsforbunda. Det er deres partijobb, og kanskje gjør de mer enn de fleste for å bygge partiet på lang sikt.

Videre må vi få det inn i blodet at ungdomsforbunda er en forskole til partiet og at levende ungdomsforbund som stadig rekrutterer og skolerer folk er den viktigste garantien mot at partiet skal bli en generasjonsparentes. Det betyr også at vi må sikre at etterhvert som kamerater går over fra ungdomsforbunda til partiet så må de også få utfordrende oppgaver i partiet.

Pål St

KJENNER DU EN SJOMANN -LES!

Partiet jobber blandt og med sjøfolk nå. Diskuterer, organiserer og har dristige men jordnære planer. Vi starter på null, men vi som jobber med det er ivrige og syns vi har møtt respons hos partiets

ledelse og er takknemlig for støtten derifra. Det gjør at vi kan utnytte medvinden vi jobber i. På kort tid har større resultater enn vi har planlagt og forventet flytt mot oss, så å si.

Så vi har fått blod på tann og ønsker *rask* framgang. Til det trenger vi *hele* partiets hjelp, det vil si din. Så lenge som vi *vet* at det finnes hundrevis av sjøfolk i dette landet som er interessert i kommunismen og kontakt med AKP er det ingen vits i å vente i årevis på å treffe på dem når vi kan komme i kontakt med dem *nå*. Vi tror ikke at sjøens folk er viktigere enn de du jobber blandt, men gidder du å ta et tak på si, betyr det *mye* for oss. For det spesielle med sjøfolk er at de er vanskelig å treffe. For øyeblikket, og på tid fremover, har vi ikke anledning til å sende en agitator kysten rundt på turne. Enn si verden rundt: I første omgang tar vi sikte på å organisere kommunister i utenriksfart.

Uten at AKP er sterk på sjøen, herjer sjømannsorganisasjonene som de vil. På godt og ondt. Så vi ser som viktigste oppgave å bygge sterke partiavdelinger i utenriksfart. Det er ikke gjort på et blunk, men vi holder på. Vi ønsker ikke å isolere sjøfolk i partiet, men så lenge partiet er en kamporganisasjon er det eneste logiske å stifte egne sjømannsavdelinger. Skal revolusjonen seire på havet kan vi ikke ha sjøfolk som diskuterer kommunisme et par ganger i året med ukjente naboer i ukjente omgivelser, vi må ha sjøfolk som sloss ute, som *en* mann.

Neida, vi skal ikke bare ha faglige diskusjoner. En forutsetning for å bli godkjent som partiavdeling er at den organiserer studier og diskusjoner og gjennomfører partiplanene. Dels vil vi gjøre dette skriftlig, dels vil vi holde avdelingsmøter over flere dager. Tida får vise om det blir behov for, og mulig, å avholde møter også i utlandet. Som den vil vise om det er mulig å organisere sjøfolk internasjonalt. *Så* langsiktige planer har vi ikke.

Det er opplagt at vi må holde en forholdsvis intens kontakt med hver

enkelt når de er heime. Et partimedlem kan ikke ha kontakt med avdelinga si tre dager på fire måneder og så dra ut igjen i åtte. Vi oppretter i august »sekretariat» i land. Det vil stå for partiets kontakt med folka når de er ute, og når de er heime. I tillegg mener vi at det utelukkende må være en fordel om sjøfolk kan delta som »gjester» (uten rettigheter) i de lokale avdelingene når de er heime. Dette siste er ikke avklart i partiets ledelse enda. Men uansett hva de kommer frem til håper vi lokale avdelinger evner å trekke sjøfolk med i organisert, politisk aktivitet. Ser på det som en del av arbeidet med å styrke kommunismen på havet. Det er *ikke* om å gjøre at radikale sjøfolk slutter til sjøs, det er om å gjøre at de tar med seg kommunistiske ideer ut. Skjer dette organiseret og tålmodig kan vi få en sjømannsstand som er arbeiderklassen i lands partner. En sjømannsstand med en sterk, revolusjonær opposisjon. Grunnlaget er der, ideene må bringes ut. Om resultater av noen størrrelse kommer om fem eller ti år avhenger av hvor dyktige vi er til å organisere og hvor modige vi er til å stille paroler.

Det viktigste nå er å verve medlemmer til partiet. Men vi ønsker også å holde god kontakt med alle som vil lukte på AKP, alle som vil samarbeide med AKP, alle som kjemper ute.

I dag har vi en stensil som ikke går bare til medlemmer, men til alle kontakter. Om et år er dette utviklet til et månedlig diskusjonsblad. I høst skal vi avholde konferanse for alle kontakter. Vi sikter mot å avholde sånne konferanser fast flere ganger i året.

Du skjønner at vi ikke kan gå i detalj om planene, at vi heller ikke kan ta en partidiskusjon om organisering av sjøfolk. Det betyr også at vi mister mange nyttige tips og råd, men vi får gjøre som best vi kan uten den støtten.

Det du kan støtte med nå, er å spørre

sjøfolk du kjenner om de vil ha kontakt med sjøfolk i AKP, fortelle om hva vi mener og gjør, sende navn og hva slags kontakt de ønsker gjennom partiets kanaler.

Det er vel ikke for mye å spørre om? Og: den ene tjenesten er den andre verdt, vet du.

Utenriksfolka, sekr.

BJARTMAR-LISTENE

SK har fått oversendt et DS-vedtak fra Buskerud, med kritikk av linja for Bjartmar-listene. SK eller SKAU har ikke rukket å behandle kritikken pga. ferien og trykkefristene for TF, men vil komme med et svar til Buskerud.

En kamerat i valgkampsenteret har imidlertid skrevet en kommentar til Buskerud-vedtaket. Vi velger å sette inn DS-vedtaket og kommentaren i TF, fordi vi mener det vil være nyttig å få en breiere debatt omkring dette enn bare mellom Buskerud DS og SK/SKAU».

VEDTAK OM BJARTMARLISTENE fra DS-Buskerud.

Vi registrerer at utgangspunktet for Bjartmarlistene nå er helt forlatt. RV-landsmøtets vedtak om å stille ca. 60 ekstra lister ble begrunna med at dette skjedde utelukkende for å tvinge igjennom NRK-deltakelse. Meninga var å få folk som ellers ikke var enige i RVs politikk til å stille opp for at vi skulle få delta. *Altså å betrakte som ei rein underskriftskampanje til støtte for vårt krav om deltagelse.*

Om nødvendig skulle vi også bruke bl.a. lokale pamper, anti-kommunister og NRK-folk (valgt med omhu). Telefonkatalogen var også inne i bildet. Først forsvant provokasjons-listene. JAO i KK 28.4. sier at dette er en metode enten aleine, eller kombinert med demokratilister. I brevet til velgerne 7.5 sier han og VH at vi ikke ønsker å bruke telefonkatalog-prinsippet. Dette kommer enda tydeligere fram i direktiver om Rapportering av Bjartmar-liste-arbeidet fra SKAU juni. Her er ikke reelle provokasjoner nevnt i det hele tatt. (Bare »frivillige«??). *Vi mener veloverveide provokasjoner er ei fullt ut akseptabel*

linje, som siste utvei, og etterlyser en begrunnelse for hvorfor denne linja nå ser ut til å være forlatt, og hvorfor det har foregått i det stille.»

Linja har hele tida vært: »Dette er ei åpen og politisk kampanje mot sensurreglene i NRK». (JAO 28.4). Han gjentar dette ikke i KK 2.5. og legger til: »Vi har intet ønske om å vise fram en styrke vi ikke har - vi betrakter faktisk framgang m.h.t. reell listestilling fra 1979 og til i dag som meget tilfredsstillende.»

Men linja skifter igjen: »Vi bør drive valgkamp for Bjartmar-listene. og »Om folk blir valgt inn i kommunestyrene fra ei Bjartmarliste er det bra.» (JAO i RV-kommentar i KK). Han fortsetter så med å lage en ny kombinasjon: ei blanding av reelle RV-lister og Bjartmar-lister.

At arbeidet med Bjartmar-listene har gitt oss REELLE RV-LISTER på steder vi tidligere ikke trodde dette var mulig er bra! og viser at vi har vært for lite dristige i utgangspunktet. Men, å drive valgkamp på lister stilt med ett formål for øye: deltagelse i NRK!, går vi skarpt i mot. Det er på dette grunnlaget folk har stilt navnet sitt til disposisjon. Hvis samtlige på lista godtar at det drives ordinær

valgkamp på den er det ikke noen Bjartmar/demokrati/provokasjons liste, men ei reell RV liste. Vi kan ikke drive valgkamp for ei liste vi har sagt vi skal trekke hvis NRK endrer sine regler.

I rapporteringsdirektivet fra SKAU juni sies det at utspillet provokatoriske form var et bevisst valg for å skape mest mulig blest omkring NRK-sensuren, og »Fra partiledelsens side har det hele tida vært målet å få flest mulig lister på et frivillig grunnlag, og gjøre dette til *ei politisk kampanje*. Ved å bruke metoder som mest mulig personlig mobilisering,

forklare folk som blir ført opp uten å ønske det sjøl *hvorfor* vi gjør det osv...»

Å gå inn for ei linje på RV-landsmøtet, og deretter gradvis endre denne for, til slutt å slå fast at dette hele tida har vært partiledelsens hensikt er en hån først og fremst mot RVs landsmøte, men også mot partiets medlemmer, og våre og RVs venner og sympatisører. At katta nå slippes ut av sekken BARE for kader på DS-nivå skjerper dette ytterligere.

DS Buskerud
Juni 1983.

Å SMI MENS JERNET ER VARMT

Svar fra en kamerat i valgkampssentret.

Kameratene i Buskerud DS retter en skarp kritikk mot partiledelsen for den måten Bjartmar-listene har blitt handtert etter hvert som kampanja har nærma seg mål, 1.juli.

La meg først ta de delene av brevet som jeg oppfatter som kritikk på et feilaktig grunnlag. Dere refererer direktivet om rapportering fra SKAU i juni: »Fra partiledelsens side har det hele tida vært målet å få flest mulig lister på et frivillig grunnlag, og gjøre dette til *ei politisk kampanje* ved å bruke metoder som mest mulig personlig mobilisering, vi gjør det osv...» Og dere fortsetter med å hevde at det er en »hån mot RVs landsmøte», og partiets medlemmer osv., å gå inn for ei linje på landsmøtet, for siden å endre denne. (Se slutten på Buskerud-brevet).

Såvidt jeg kan huske fra RV-landsmøtet blei dette utspillet »prøvd» blant delegatene da pressa ikke var til stede, og det blei understreket at

utad skulle det legges vekt på provokasjonsfaktoren, for å få mest mulig effekt i presse og radio/TV. Samtidig blei det sagt en del om hvilke metoder som kunne brukes for å unngå å skape ei bølge av protester mot RV, og det blei presisert at vi ikke ville ha noen ny »Vera Grønlund»-skandale. Sånn sett kan jeg ikke se at det er dekning for påstandene om å holde RV-landsmøtet og partimedlemmene for narr. Jeg tror ikke RV-landsmøte-delegatene føler seg snytt. Tvert om tror jeg de mener at en seier er brakt i havn.

Dette punktet blir likevel den formelle sida ved»Bjartmar»-kampanja. Langt viktigere syns jeg det er å se på det faktiske innholdet, nemlig at vi har lyktes i å kjøre dette som en offensiv som har styrka oss både politisk og organisatorisk. Hvem kunne på forhånd ha sagt at vi hadde et potensiale av RV'ere som denne kampanja har spadd opp? Jeg oppfatter kritikken fra Buskerud som *svært formell*, og savner et standpunkt i forhold til det

faktiske resultatet, nemlig en dundrende politisk suksess for RV og AKP(m-l)! Når dere snakker om »partiledelsens skjulte hensikter», er jeg villig til å ta en diskusjon som går på den prioriteringa kampanja etter hvert har fått, sett i forhold til den vedtatte vårplanen. Det er ingen tvil om at kampanja har kosta ganske mye arbeid, og at det for enkelte lag og DS'er sin del har kullkasta noen andre viktige oppgaver, eller redusert innsatsen på andre felt. Spørsmålet må derfor bli: Var det rett av SKAU å gå inn for at det blei jobba så mye med kampanja? Og har det evt. gått ut over andre viktige prinsipper som f.eks. sikkerheten, offentliggjøring av kommunister osv.

Jeg mener at denne kampanja er et flott eksempel på hva det vil si å smi mens jernet er gloheit: En provokasjon fra borgerskapets mediamonopol blir møtt på en kontant måte ved å gi RV-aktivister landet over beskjed om å slå tilbake konkret, lage målsettinger for det enkelte fylke og for den enkelte kommune osv. Er ikke dette nettopp et tilfelle av skjerpa klassekamp på et bestemt område, der RV og partiet har vært istand til å utnytte denne skjerpinga til å gjøre framgang?

Skulle partiledelsen i denne situasjonen *ikke* ha oppmuntra til en ekstra innsats, men i stedet gått ut med en advarende pekefinger om det betenkelige i å legge for mye politisk innsats ned i disse listene? »Polemiske spørsmål» vil dere kanskje si, men faktum er at de som har jobba med dette fra sentralt hold, har hatt mange harde tak med partifolk i kommuner som ikke har ønska å stille lister fordi de har ment at det har vært feil å prioritere valgarbeid så høyt i forhold til annet partiarbeid. Jeg tror trygt det kan slås fast at uten denne pågåenheten ville hele »Bjartmar»-suksessen hengt i en tynn tråd.

DS i Buskerud argumenterer også formalistisk når det gjelder valgkamp for »Bjartmar-listene». Til dette er å si: Hovedformålet med Bjartmar-listene var å sikre RVs NRK-deltakelse. Da det ble klart at RV ville greie det, og nå har greid det, var det naturlig at spørsmålet om selve valgkampen og disse listene ble reist. Det viste seg også at Bjartmar-listene blei temmelig lik reelle lister på de fleste stedene og at det ville være fullt mulig å drive valgkamp for dem. Derfor sa RV-ledelsen: Vi ønsker å drive valgkamp på flest mulig lister - men vil unngå å trække på folk som har lånt oss navnet sitt. Det vil være bra om vi får folk valgt inn på slike lister.

Er ikke dette greit? Alternativet kunne vært at vi satt igjen med 48 provokasjonslister som vi *ikke* kunne drive valgkamp for eller få valgt inn folk på? Her dreier det seg om å ha ei smidig linje -bl.a. for å bygge partiet - og ikke om å låse seg i utgangspunktet og nekte å forandre tankegangen ettersom tingene utvikler seg.

»Vi mener veloverveide provokasjoner er ei fullt ut akseptabel linje, som en siste utvei, og etterlyser en begrunnelse for hvorfor denne linja nå ser ut til å være forlatt, og hvorfor det har foregått i det stille», skriver Buskerud DS i brevet. Jeg syns dere legger opp til et bra svar sjøl: »Den siste utveien» viste seg unødvendig å ta i bruk! Begrunnelsen for dette ligger i sjølve kampanjas utvikling i løpet av de knappe to månedene den pågikk. Å snakke om »linjeskifte» i den betydning brevet legger opp til syns jeg derfor skyter litt på sida av virkeligheten. Jeg vil heller gi honnør til RV- og AKP-ledelsen for å ha opptrådt smidig, og derved skaffa oss et bedre utgangspunkt for valgkampen enn sjøl de aller mest optimistiske av oss kunne ha drømt for kort tid tilbake.

Hagbart.

UNDERVURDERER VI SOVJET?

Partiet har gang på gang slått fast at Sovjet er den mest aggressive av de to imperialistiske supermaktene - og den mest sansynlige krigsutførelsen.

I militærprogrammet har vi lagt stor vekt på et uavhengig norsk nasjonalt forsvar som et ledd i motstanden mot sosialimperialismens ekspansjon. I solidaritetsarbeidet legger vi størst vekt på (i alle fall i planene) solidaritet med dem som slåss nettopp mot Sovjet.

Gjennom Røde Fane, i Klassekampen til dels, på Dokka-kurs og ellers studerer vi grunnlaget for Sovjets imperialistiske politikk.

Vi har i teorien og i partiets planer tatt konsekvensen av at verdenssituasjonen har endra seg siden tida etter den andre verdenskrigen. Men har vårt praktiske politiske arbeid tatt de samme konsekvensene?

Undervurderer vi Sovjet i vårt daglige arbeid?

Min påstand er ja - at vi grovt undervurderer hvor offensivt Sovjet i dag går fram, også i vår del av verden.

La oss starte med et faglige arbeidet. I alle år har vi gått i spissen for resolusjoner og bevilgninger til frigjøringsbevegelser fra norske fagforeninger - spesielt spørsmålet om Polen er det gjort et lite gjennombrudd i så måte med flere hundre fagforeninger som medlemmer i SNP. Siste året ble det gjort en tilsvarende vellykka framstøt med Afghanistan i Oslo - andre har gjort det før. I en del klubber er resolusjoner og bevilgninger til saker som Polen og Afghanistan blitt hverdagskost - det går gjennom uten kamp.

Bra - tenker vi. Og vi skal ikke underslå at det er en seier. Men vi bør unne oss litt

tid til å tenke gjennom med hvilken politisk forståelse disse vedtaka ofte skjer. Hva kan det komme av at Oslo Grafiske våren 1983 melder seg inn i Sambandet Norge-Sovjet - stikk i strid med hva vi trodde var utviklinga? Eller hva med landsmøtet i Jern&Metall som høsten 82 avslår å bevilge penger til Afghanistan og Polen mens Sovjet-sambandet tilgodesees?

Jeg vil påstå at svært mange av disse ålfreite vedtaka skjer *uten* at den politiske forståelsen i klubbene og foreningene endres noe særlig. Vi kan oppleve at en forening den ene uka bevilger til Polen for neste uke å sende penger til Sovjetsambandet, som i følge arbeidsprogrammet for 1983 skal arbeide »for å økeforståelsen for Sovjets fredspolitikk».

En viktig årsak til denne utviklinga er at vi som kommunister i dag mangler perspektiver på det internasjonale solidaritetsarbeidet vi driver, enten i fronter eller fagforeninger. At disse frigjøringskampene som vi samler støtte til er en viktig del av kampen mot det imperialistiske verdenssystemet, og spesielt retta mot den mest aggressive supermakta, unnlater vi å minne om. Vi blir reine *humanister* som »syns synd på» og hjelper ut fra det. Tar vi propagandæen fra frontene, debatten i frontene og på fagforeningsmøtene så er perspektivene og lærdommene ofte langt borte.

»FREDSBEVEGELSEN»

Jeg stakk fingern inn i fredsbevegelsens vepsebøl for ei tid sia - på Eidsvoll ved startstedet for Fredsmarsj 1983. Skulle samle inn penger til motstandskampen i

Afghanistan. Solidaritetsarbeid med folk som kjemper i den tredje verden er fredsarbeid, og et av synspunktene våre mot fredsbevegelsen slik den framstår i Norge i dag. Vi har jo slått fast at et troverdig fredsarbeid i dag må bety å kjempe for slutt på *all* krig, uansett om den føres i Europa eller i den 3.verden - uansett om den føres med atomvåpen eller med konvensjonelle våpen. Vi godtar ikke det umoralske standpunktet som jeg vil påstå det er å begrense kampen for fred til vår egen verdensdel - som endatil for tida er forskåna for krig!

Her ligger en annen hund i fredsbevegelsen begravet - hva er årsaken til krig? Våpnene, sier fredsbevegelsens ledere - spesielt atomvåpen. Imperialismen, sier vi. Forskjellen på disse to utgangspunkta er ganske stor.

Vårt viktigste ankepunkt mot fredsbevegelsen, uansett i hvilken forkledning den opptrer, er at den i all hovedsak retter angrepene mot den »gamle» supermakta USA, mens det »unge, fremadstormende» Sovjet i det store og hele får sin politikk i nedrustningsspørsmål presentert i fredsbevegelsens språkdrakt. »Fredsvenner» blir de kalt, herskerne i Kreml. Hvem skulle trodd at de drev en bestialsk invasjonskrig på fjerde året i Afghanistanens fjell?

Og det er nettopp det deler av fredsbevegelsen ikke tror. Møtet med »fredsbevegelsen» på Eidsvoll med bøssa for Afghanistan i handa og slagordet »Sovjet ut av Afghanistan» på leppene ble langt i fra noen fredelig opplevelse. Langt de fleste var riktig positive og stakk handa dypt i lommene for å gi sin skjerv til geriljaen. Men noen få, men akk så sentrale folk gikk til angrep - heldigvis med ord, men ille nok alikevell! »krigshissere», skrek de ut. »Dere har ikke noe her å gjøre». »Dere er ikke for fred, men for krig». I varme ordelag forsvarte de Sovjets »eventyr» i Afghanistan. Over

en halv million drepte, massakre, tortur, lemlestelser, over 4 millioner flyktninger osv. ble feid til side som uvesentlig.

På »fredsstevnet» på Eidsvoll ble en av supermaktens mest bestialske overgrep siden den 2.verdenskrigen åpent forsvart av en falang innafor »fredsfolket». At de var der visste vi. At de så åpent skulle tone flagg var overraskende, og det vakte bestyrtelse i vid omkrets.

Men de fikk gå i fred mot Trondheim. Eller var det flere som plukka dem under nesa oppover dalen?

I partiet diskuteres det om vi skal slutte oss til fredsbevegelsen eller ikke, fredsmarsjer osv. Fra partiets ledelse føres det ut en skarp kritikk - helt på sin plass - av det det politiske grunnlaget for denne bevegelsen. Men når arrangementene går av stabelen glimrer vi med vårt fravær.

Hvor var alle de som mener at det er riktig å bekjempe Sovjets innflytelse og kontroll i fredsbevegelsen i Norge?

Hvor var dere som mener vi bør slutte oss til? I det minste burde dere oppleve hvem dere skal gå skulder ved skulder med oppover dalen - forsvarerne av Sovjets invasjon i Afghanistan.

Fredsbevegelsens Knoll og Tott - Ole Koppreitan uttaler at han er glad motstanderne mot fredsmarsjen kommer ut på åpen mark. »Men akk de tar jo så feil» sier han. »Vi er da mot begge supermaktene».

I Klassekampen slås det stort opp at det skjer en »bevegelse i fredsmarsjens grunnlag» - de er mot Pershing og Cruise. I Aftenposten samme dag står de tre opprinnelige parolene nevnt - kun mot utplassering av nye raketter.

DIALOG MED FREDSBEVEGELSEN

En stor svakhet i vårt »fredsarbeid» er at vi ikke kontinuerlig og pågående fører en dialog med fredsbevegelsen og spesielt fotfolket for bl.a. å avsløre nettopp de

falske fredsforkjempere som samtidig som de «er for fred» støtter Sovjets invasjon i Afghanistan, overgrep i Polen, støtte til Vietnam i Kampuchea og Etiopia i Eritrea. Vi må isolere disse giftsprederne som er hovedaktørene når det politiske grunnlaget for ulike marsjer skal fastlegges. Det er ikke «fordi det er den mest aktuelle kampsaken i Europa innafor NATO i dag» at kun nei til utplassering av nye raketter (les Pershing og Cruise) blir grunnlaget for fredsmarsjen. Dette er Sovjetlakeienes verk som de ufortrødent kan gå videre med og høste laubær i Kreml for, kanskje en ministerpost i «Sovjetrepublikken Norge» seinere.

AVSLØR SOVJET!

Vi må innse at uten at vi avslører Sovjet som en imperialistisk supermakt, i dag den mest aggressive og den fremadstormende - uten at vi river av Sovjet den sosialistiske maska de dekker seg bak, så vil vi aldri kunne vinne arbeidsfolk i Norge for sosialismen. Om ikke vi når det skal fattes vedtak med støtte til geriljaen i Afghanistan og Solidaritet i Polen igjen og igjen forklarer

hva disse hendelsene viser om Sovjets natur - hvis ikke vi med nebb og klør kjemper for utmeldelse av Sovjetsambandet, hvis ikke vi aktivt bekjemper og avslører og isolerer Sovjetfalangen i fredsbevegelsen og fører kamp mot det prosovjetiske grunnlaget, hvis ikke vi fører studiene og debatten videre internt og i Røde Fane og i *Klassekampen* om Sovjet og utvikler våre analyser - da har vi ikke forstått hva denne kampen betyr for oss i kampen for en sosialistisk revolusjon i Norge som et skritt på veien mot kommunismen.

AFGHANISTAN – SOVJETS VIETNAM!

Mange har kastet fram parolen: Afghanistan - Sovjets Vietnam!

I den forstand at Sovjet skal bli definitivt slått i retrett som imperialistisk supermakt tror jeg en slik parole i dag er feil, men i den forstand at Sovjets krig i Afghanistan kan avsløre Sovjet som en imperialistmakt for store menneskemengder da tror jeg at oppgaven er stilt rett.

Men heller ikke en slik målsetting blir realitet uten vår aktive innsats.

Rico.

SV OG AFGHANISTAN

I beretninga si til landsmøtet tidligere i år skreiv SV:

»SV har ikke funnet grunn til å ta del i den norske Afghanistankomiteens arbeid eller på annen måte yte direkte støtte til den afghanske geriljaen, fordi samarbeidspartnerne i så fall ville være krefter som står partiet meget fjernt.»

I samme beretning skreiv SV at de fortsatt støtta kravet om sovjetisk tilbaketrekning fra Afghanistan. Men, som alle forstår skyver SV afghanerne og det at høyresida i Norge slutter opp om

Afghanistan-komiteen foran seg som argument for ikke å støtte geriljaen. Verken motstandsbevegelsen eller solidaritetskomiteen i Norge er «stueren» nok for SV. Landsmøtet i SV ga ledelsen et slag i trynet på spørsmålet om Afghanistan. Etter *kampvotering* gikk landsmøtet inn for at SV skal slutte opp om Afghanistan-komiteen - med 102 stemmer mot 91!

Men fortsatt står det fast at SV brukte over 3 år på å vedta at de skal støtte den afghanske geriljaen - en sannhet de etter

min mening bør konfronteres med. Leder i Internasjonalt utvalg i SV var på et åpent møte om »Afghanistan i fredsperspektiv» i Oslo i mai hvor han gjentok de kjente argumentene om Sovjets isolerte og omringå stilling og om problemene med den muslimske geriljaen. Vi må ta det som et varsko at 91 stemte mot å støtte Afghanistan-komiteen og dermed geriljaen på SV-landsmøtet. Dette er krefter som i tråd med lederen for internasjonalt utvalg fortsatt er tilbakeholdne med sin støtte og vil

bagatellisere Sovjets rolle, eventuelt ikke kritisere i det hele tatt. Det knappe flertallet skjuler en stor prosovjetisk falang i SV som vi må se det som vår oppgave å røke ut. Vedtaket på SV-landsmøtet er et godt utgangspunkt for en offensiv mot SV på Afghanistan-spørsmålet. Vi må gjennom Afghanistan-komiteene og fra partiets side lokalt og sentralt sikre at vedtaket forplikter.

Rico.

DS-VEDTAK OM

KAMPEN FOR ARBEIDSPLASSENE

PÅ TMV OG STÅLKONSTRUKSJON

DS har diskutert utviklinga i kampen for arbeidsplassene på TMV og Stålkonstruksjoner, og vedtatt følgende:

1. Linja: »Lykken er å komme ut av Aker» var feil. Den førte til at alle konsentrerte seg om sin egen arbeidsplass/bedrift, og den felles kampen mot Fred Olsen ble kvalt i fødselen.
2. En-times-aksjonen på Aker var feil. Den passet inn i borgerskapets ideologiske kjøp om at arbeiderklassen har ansvaret.
3. Våre kamerater burde gått imot Aker's styrevedtak om å skille ut TMV og Stålkonstruksjoner fra Aker Verdal. Dette burde vært brukt som et startskudd på en kamp, med krav retta direkte til Fred Olsen og staten.
4. Det er en alvorlig feil at det ikke har blitt lagt vekt på massemobilisering. F.eks. det at politisk demonstrasjon ikke ble lansert på et tidligere tidspunkt. Trolig er det *kun* en politisk

- massebevegelse på arbeidsplassene og utenfor som kan redde arbeidsplassene.
5. Samorg-ledelsen har nå vedtatt ei linje for markering mot arbeidsleideighet, med Kjevik som taler, - uten politisk streik, - og så seint at arbeiderne er permiterte. Etter vår mening er dette et ledd i DNA's linje for å ufarliggjøre motstanden og skjule arbeidsløsheten. Det er en illusjon å tro at denne linja kan endres ved forhandlinger.
  6. Både bedriftsledelse, forbundsledelse og viktige lokale sosialdemokrater vil være fiender i en kamp for å bevare arbeidsplassene. Dette vil være umulig å oppdage uten at en betrakter dem som motstandere, og slåss mot dem fra sak til sak. Kampen - ikke enheten - må være hovedsida i vårt forhold til dem. Konkret mener vi at det har vært for lite kamp innad i klubbstyret og klubben på TMV, noe som kan ha hindret enhet på et høye nivå.
  7. Denne kritikken er rettet inn på

situasjonen ved TMV, men den retter seg også inn på hele partiet. Illusjoner og mangel på kampvilje er viktige svakheter ved partiet nå.

8. DS vil ta sin del av ansvaret, og DSAU må kritiseres for ikke å - klart nok - ha lagt fram sitt syn på kampen om TMV og Stålkonstruksjoner i god tid. Saka har fra DS sin side vært underprioritert fra sommeren -82. Problemene har vært kjent, uten at tilstrekkelige tiltak er gjort. M.a. vil vi nevne at tidligere DS, gjennom PU-formannen, ikke gikk imot de feilaktige, reformistiske synspunkta på et tidlig tidspunkt. Det er en stor feil at kampen på TMV og Stålkonstruksjoner ikke har blitt samordna. I en periode før distriktsårsmøte fikk FU ligge nede, noe DS var helt klar over. Denne mangelen på sentralisme i det faglige arbeidet, er en svært viktig årsak til at feilaktige, reformistiske linjer har fått utvikle seg i denne kampen.
9. Denne manglende sentralismen kan alikevel ikke frita de enkelte partikameratene for kritikk. Disse har

vært prega av reformisme og vært drivende i utviklinga av feilaktige linjer i kampen. (Her er kritikk av navngitte enkeltkamerater utelatt. Denne kritikken dreier seg om kritikk for brudd på lagsmøtevedtak og utkjør i pressa. Og for egenrådighet i klubbarbeidet. Manglende hjelp fra DS og laget gjorde at kameratene ofte måtte handle på egenhånd. Likevel er det ikke tvil om at det er vist for lite evne/vilje til å samarbeide, søke råd hos DS og underordne seg overordna organ.)

10. Stålkonstruksjoner pålegges å diskutere kritikken. Målet må være å lære av feila som er gjort, og i framtida sikre at partivedtaka settes ut i livet.

Trondheim 16.2.83.
Distriktsstyret i
Sør Trøndelag.

OM KVINNEUNDERSØKELSEN

Først vil vi takke alle som har deltatt i kvinneneundersøkelsen i partiet. De utfyllende svara har lagt et virkelig godt grunnlag for oppsummeringa. På grunn av sommeren og TFs frister, kan den ikke

komme i dette TF. Så den kommer neste gang. Og den blir spennende!

Foreløpig hilsen
Kvinneutvalget.